

Vedena rukou Páně

Abakukovy dvě tabule

Jeff Pippenger

2012-10-16

Abakukovy dvě tabule 4 z 95

Pro mne je dosti obtížné projít během přibližně hodinové přednášky osm stran poznámek. A když si povšimnete, máme jich 20 stran; proto vám jen oznamuji, že nemám v úmyslu tyto poznámky číst. Mám v úmyslu přečíst zde některé z těchto pasáží kvůli těm, kdo sledují přenos na LiveStreamu a mohou si tyto poznámky stáhnout; a také kvůli těm, kdo to nakonec budou sledovat na DVD, aby to pro sebe měli zaznamenáno, pokud už tyto články nemají k dispozici. To, čím se zabýváme, jsou dvě desky Habakukovy, a v tomto bodě se pouze snažíme doložit, že Ellen Whiteová byla v souladu s pravdami znázorněnými na této tabuli z roku 1843.

První tři přednášky, které jsme včera uzavřeli, ukazovaly, že Ellen White v knize Early Writings, strana 236, jasně a konkrétně potvrzuje platnost časového proroctví 2520.

Když mluví o prvním zklamání v březnu 1844, říká, že po tomto zklamání millerité pokračovali ve studiu Bible a objevili, že tytéž důkazy, které je vedly k předpovědi roku 1843 pro 2520, 2300 a 1335, byly pak rozpoznány v roce 1844 jako důkaz, že tato prorocká období končí v roce 1844. A hovořili jsme o tom, že jediná prorocká období, o nichž může mluvit, jsou tato dvě [odkaz na 2520 a 2300 na grafu z roku 1843], nikoli 1335. Období 1335 začalo v době po Kristu; skončilo v roce 1843. Tím tedy vyjadřuje svůj souhlas s výkladem proroctví o 2520 a 2300 letech.

A dále pokračovala slovy, že v tom časovém období, když začali dokazovat, že tři časová proroctví skončila v roce 1844, právě to způsobilo pronásledování, které vyhnalo millerity z církve. Není tedy náhodou, že zde na konci světa jsou muži a ženy v adventistické církvi pronásledováni za to, že předkládají informace o tom, proč období 2520 skončilo v roce 1844.

Veden rukou Páně

Nyní tedy přecházíme k dalšímu tématu, k tomuto zde [odkaz na AD508 na grafu z roku 1843]. Zjistíte, pokud jste se na tyto grafy nedívali, že sestra Whiteová o tomto grafu z roku 1843 říká: „Viděla jsem, že Pán vedl při tomto grafu,“ a o tomto grafu z roku 1850 říká, že Bůh byl při vydání tohoto grafu. Řekla nám tedy, že Bůh byl zapojen do vzniku obou těchto grafů a že způsob, jakým jsou uspořádány, byl z lidského hlediska záměrný. Millerité to udělali úmyslně, avšak bylo to podle Božího záměru.

Zde nahoře, od roku 677 př. Kr. až k tomu, o čem se domnívali, že je rok 1843 po Kr., je tento sloupec [odkazující na druhý sloupec zprava na tabuli z roku 1843], který vymezuje období 2520, jež začíná v roce 677 př. Kr. a oni se domnívali, že končí v roce 1843 po Kr.

A toto názorné znázornění zachovali i na tabuli z roku 1850, odsud [s odkazem na třetí sloupec zleva] 677 př. Kr. až sem, 1844 po Kr. To je sloupec 2520, který se nachází na obou tabulích.

A přímo uprostřed těchto sloupců je v obou případech kříž.

A přímo pod křížem je odkaz na „Denní“. A symbolem „Denního“, pohanství, kořene pohanského náboženství, je sebevyvyšování; a právě zde lze vidět ruku Páně v tom, nikoli nutně lidskou ruku na obou těchto tabulích.

Aby nám, mně i tobě, či komukoli jinému, bylo odňato naše sebevyvyšování, musíme přijít k patě kříže, jak je to znázorněno na obou těchto grafech. Tato lekce je zde ilustrována.

A ovšem, když hovoříme o sloupcích 2520 s křížem uprostřed, víme, že při naplnění Daniela 9, když Kristus přišel, aby potvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden, tento jeden týden se rovná 2520 dnům, a uprostřed toho týdne byl ukřižován. Proto uprostřed těchto sloupců na každém z těchto grafů vidíme kříž, a tyto odkazují na 2520 dnů, po které Kristus potvrdil smlouvu s mnohými.

Nyní se tedy budeme zabývat „Denní“ a tím, jak je Ellen Whiteová podpořila.

„Dne 23. září mi Pán ukázal, že vztáhl svou ruku podruhé, aby zachránil ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. Při rozptýlení byl Izrael bit a trhán, nyní však v čase shromažďování Bůh uzdraví a obváže svůj lid. Při rozptýlení mělo úsilí vynakládané na šíření pravdy jen malý účinek, vykonalo jen málo nebo nic; avšak v době shromažďování, kdy Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude mít úsilí o šíření pravdy zamýšlený účinek. Všichni by měli být sjednoceni a horliví v díle. Viděla jsem, že bylo nesprávné, aby se kdokoli odvolával na rozptýlení jako na příklad, který by nás měl nyní řídit v době shromažďování; neboť kdyby pro nás nyní Bůh neučinil více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Viděla jsem, že tabulka z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a skryla ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.

Potom jsem ve vztahu k „každodenní“ (Daniel 8,12) viděla, že slovo „obět“ bylo doplněno lidskou moudrostí a že k textu nepatří, a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání „každodenní“; avšak ve zmatku od roku 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. Čas od roku 1844 nebyl zkouškou a nikdy jí znovu nebude.

Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí jít vpřed a být hlášáno rozptýleným dětem Páně, avšak nesmí být zavěšováno na čas. Viděla jsem, že někteří propadali falešnému vzrušení, vyvolanému kázáním o čase; avšak poselství třetího anděla je silnější, než aby je čas mohl nést. Viděla jsem, že toto poselství může stát na svém vlastním základě a nepotřebuje čas, aby je posílil; a že půjde v mocné síle, vykoná své dílo a bude zkráceno ve spravedlnosti.

„Poté byla má pozornost obrácena k některým, kdo se nacházejí ve velkém bludu a věří, že je jejich povinností jít do Starého Jeruzaléma, a domnívají se, že tam mají vykonat dílo předtím, než Pán přijde. Takový názor odvádí mysl i zájem od nynějšího díla Páně pod poselstvím třetího anděla; neboť ti, kdo se domnívají, že ještě mají jít do Jeruzaléma, budou mít svou mysl upřenu tam a své prostředky budou zadržovat od věci přítomné pravdy, aby tam dopravili sebe i jiné. Bylo mi ukázáno, že takové poslání nevykoná žádné skutečné dobro, že by trvalo velmi dlouho, než by přivedlo i jen několik málo Židů k víře v první příchod Kristův, natož pak k víře v Jeho druhý příchod. Viděla jsem, že satan v této věci některé velmi oklamal a že duším všude kolem nich v této zemi by mohli pomoci a přivést je k zachovávaní Božích přikázání, ale oni je ponechávají, aby zahynuly. Bylo mi také ukázáno, že Starý Jeruzalém nikdy nebude znovu vystavěn; a že satan činí vše, co je v jeho moci, aby nyní, v době shromažďování, vedl mysl dětí Páně k těmto věcem, aby je zadržel od toho, že vloží veškerý svůj zájem do nynějšího díla Páně, a přivedl je k zanedbání nezbytné přípravy na den Páně.“ Early Writings, 74–76.

Ukážeme několik věcí. Máme zde pasáž z Early Writings, strana 74. Tím jsme se již dříve zabývali. Mnohé z věcí, jimiž se budeme zabývat v této přednášce, jsme již probírali dříve; většina z nás však nerozumí tomu, že tato pasáž v Early Writings prošla vývojem. V podobě, v jaké se nachází v knize Early Writings, budou lidé používat to, co je v Early Writings uvedeno, k překrucování pravdy. Jestliže se však vrátíte k původním pramenným dokumentům, logika jejich překrucování pravdy je odstraněna.

K tomu tedy lze říci mnoho. Uvedu pouze několik bodů, protože se zde zabýváme ustavičnou obětí. V tomto úryvku z Raných spisů bych však chtěl, abyste věnovali pozornost hned prvním dvěma myšlenkám, 23. září.

Dobře. K 23. září, pokud vám není tento údaj znám, můžete doplnit rok 1850; 23. září 1850. To má vliv na správné porozumění každodenní oběti.

Závěr prvního odstavce je výrokem, jímž jsme se zde již v uplynulých několika dnech zabývali: „Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že číselné údaje byly takové, jaké je On chtěl; že Jeho ruka byla nad nimi a zakryla chybu v některých z těchto údajů, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“

Druhý odstavec říká: „Potom jsem viděl ve vztahu k —ustavičné (Daniel 8,12) . . .“ Nyní chci, abyste si to jednoduše uložili do paměti — budeme se tím bezpochyby zabývat později, bude-li Pán chtít — když je na diagramu z roku 1843 znázorněna ustavičná, právě zde se píše: „odstranění ustavičné“; stojí tam: „Daniel 12,11 a 12.“ Na diagramu z roku 1850, když se pojednává o ustavičné, se píše: „pohanská nadvláda aneb když byla ustavičná odstraněna, Daniel 11,31.“ Tedy na těchto dvou diagramech je důraz, který z Daniela 11,31 a Daniela 12,11 vymezují, kladen na odstranění ustavičné. Dobře?

A v Danielovi 11,31 a Danielovi 12,11 je hebrejské slovo, které se překládá jako „odejmout“, sur, a znamená „odejmout“; znamená „odstranit“.

Avšak v Danieli 8, ve verši 11, kde se říká, že „Denní“ je odňato, je použito jiné hebrejské slovo. Je to rum a znamená „pozdvihnout a vyvýšit“.

William Miller tedy používal Crudenovu konkordanci a Crudenova konkordance neposkytuje žádný vhled do hebrejštiny ani řečtiny. Pán tedy vedl milerity; neboť ze tří míst v knize Daniel, kde je zmíněna „ustavičná“, totiž v 8., 11. a 12. kapitole Danielově, v 11. a 12. kapitole hebrejský výraz přeložený jako „odstranit“ znamená „odstranit“. A právě to je na těchto tabulích zdůrazňováno: když bylo pohanství odstraněno, začala prorocství o 1290 a 1335.

Avšak v Danieli 8, když je odňata každodenní, nehovoří se tam o odstranění; hovoří se tam o tom, že náboženství pohanství je pozvednuto a vyvýšeno. Millerité tedy měli pravdu. Odkazovali na dvě kapitoly v Danielovi, které pojednávají o odnětí každodenní.

Avšak zde v Early Writings a když se vracíme k původním pramenným dokumentům, uvidíte v této kapitole, že původně tam tento odkaz na Daniel 8,12 není. Nevím, zda jim Ellen Whiteová řekla, aby to tam při tisku Early Writings v roce 1882 zahrnuli, anebo zda to tam vložil některý z redaktorů. Nepociťuji tím ohrožení, protože se zde nemluví o odnětí.

Ve druhém odstavci se praví: „Potom jsem ve vztahu k —ustavičnému‘ (Daniel 8,12) viděla, že slovo —obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nenáleží, a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kteří hlásali poselství o hodině soudu.“

Před několika lety jsme měli v Německu shromáždění s některými z předních kazatelů v Německu a s některými učiteli z německých seminářů, kde jsem přednášel a oni házeli své kameny na toto poselství.

A byl tam jeden kazatel z Itálie a předložil jeden z pošetilých argumentů týkajících se tohoto verše. A řekl toto — a o „ustavičném“ existuje několik pošetilých argumentů, takže se s tímto pošetilým argumentem setkáváte často a zde jej zaznamenejte. Praví se tam: „Potom jsem ve vztahu k ‚ustavičnému‘ (Daniel 8,12) viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a že do textu nepatří, a že Pán dal správné porozumění tomu těm, kdo hlásali poselství hodiny soudu.“ Zde je ten pošetilý argument: Říkají, že Ellen White zde nepotvrzuje „ustavičné“; potvrzuje průkopnické chápání, že slovo obět bylo přidáno lidskou moudrostí a do textu nepatří. Dobře? Tento italský kazatel tedy předkládá tento argument.

A řekl jsem: „Nuže, vysvětlete mi další větu, pastore.“

Následující věta říká: „Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání ‚ustavičné‘; . . .“ Nejedná se zde o správný názor, že slovo obět bylo přidáno lidskou moudrostí. Ellen Whiteová zde — a toto je těžká věc, toto je těžká věc pro tyto lidi, kteří dnes v adventismu odmítají slyšet a odmítají vidět. Nad tímto odstavcem pravděpodobně více teologů ztratilo své spasení než nad kterýmkoli jiným odstavcem v Duchu prorocství. Nepřeháním; myslím, že to je pravděpodobně přesné.

Na počátku 20. století, když byl do adventismu uváděn mylný výklad Výrazu „Denní“, všichni, kdo o tom bojovali na obou stranách sporu, věděli, že bojují o tento odstavec. Když se Stephen

Haskell postavil na obranu průkopnického názoru, že „Denní“ je pohanství, co učinil? Znovu vydal tuto mapu z roku 1843 a tento odstavec umístil na její spodní část. Tento odstavec je tedy středem sporu a právě zde mnozí, mnozí muži padli na své meče a zemřeli.

Nuže, alespoň na té nejzákladnější úrovni toho, co chci, abyste zde viděli: jsou zde muži, jako například v poslední době Steve Wohlberg z White Horse Ministries, kteří se stavějí proti tomuto poselství. A jedním z jeho argumentů je: „Ellen Whiteová přece nikdy nezaujala stanovisko k Výrazu ‚Každodenní‘, takže ani já je zaujímat nemusím,“ což byl naprosto pošetilý postoj. Ale i kdybychom mu připustili možnost, že Ellen Whiteová k tomu skutečně neměla vlastní stanovisko, co v tomto citátu říká? Říká, že průkopníci měli na tuto věc správný názor. I kdyby sama nevěděla, co to je, zde přece říká, že existuje správný názor, což znamená, že existuje i nesprávný názor, možná několik nesprávných názorů.

Máte muže, jako je Vance Ferrell. Vance Ferrell; lidé důvěřují prorockým výkladům Vance Ferrella, a nevím proč. Vance Ferrell není jediný, ale je jedním z těch mužů, kteří říkají, že „Daily“ představuje jak pohanství, tak Kristovu službu ve svatyni. Dobře? Říká tedy, že tento symbol představuje Satana i Krista.

Jaké rozlišování se uplatňuje v takovém způsobu uvažování?

Dobře, sestro Whiteová, ať zde „Každodenní“ představuje cokoli, říkáte, že existuje správný výklad. Na tomto předpokladu se tedy zde můžeme alespoň shodnout, že ano?

„Potom jsem ve vztahu k „ustavičnému“ (Daniel 8,12) viděla, že slovo „obět“ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří, a že Pán dal správný pohled na ně těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když před rokem 1844 panovala jednota, téměř všichni byli zajedno ve správném pohledu na „ustavičné“; avšak ve zmatku od roku 1844 byly přijaty jiné názory,“

To jsem řekl italskému kazateli. Řekl jsem: „Dobře. Můžete mi uvést nějaké historické prameny, podle nichž byly po roce 1844 přijaty i jiné výklady slova ‚obět‘?“

A v tomto bodě z toho tak trochu vycouval.

Od roku 1844 byly přijaty i jiné názory na „ustavičnou“, a co přinesly? Temnotu a zmatek.

Podtrhněte „temnotu a zmatek“, protože když sestra Whiteová dále hovoří o Denní oběti, mluví o temnotě a zmatku, a my vám dnes ráno některé z těchto věcí ukážeme.

Přijměte nesprávný názor na Každodenní a důsledkem je temnota a zmatek.

„Čas nebyl zkouškou od roku 1844 a již nikdy znovu zkouškou nebude.“

Tedy tedy v souvislosti s „Denní“ zde vidíte tento argument. Zde je argument pro dnešek; zde je argument, který uvedl syn Ellen Whiteové. Uvedli jej i jiní, avšak právě on jej zaznamenal do historického záznamu adventismu. Jde o to, že když čtete tento oddíl, potřebujete rozumět kontextu stanovování času.

—„jiné názory byly přijaty,“—ohledně ustavičné služby—„a následovaly temnota a zmatek. Čas nebyl zkouškou od roku 1844 a nikdy jí již znovu nebude.

Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí být neseno a hlášáno rozptýleným dětem Páně, avšak nesmí být zavěšeno na času.

Chápete, proč Willy White říká, že potřebujeme vnímat kontext stanovování času?

Pojednává o zmatku, který vyvolaly nesprávné názory na „každodenní“; čas nebyl zkouškou; a poté následuje odstavec o stanovování času.

Dobře, tomuto musíte porozumět: Tento odstavec o stanovování času nebyl v původním zdrojovém dokumentu; a výrok, že čas nebyl zkouškou, byl v této větě pozměněn. Nesprávně vyjadřuje původní myšlenku Ellen Whiteové. Nijak nespojovala stanovování času s každodenní obětí. Právě na to se chceme dnes ráno zaměřit.

Jak jsem tedy řekl, nebudeme číst všechny tyto stránky. Jen se postarám o to, abyste je měli ve svém držení, takže si budete moci ověřit to, co říkám; protože jako lidská bytost mám možnost, že vás uvádím v omyl.

Arthur White — „Kontext určování času“

Zastánci starého názoru tvrdili, že znění tohoto výroku [Early Writings, 74–75.] propůjčovalo nebeské schválení názoru o „každodenní“, který zastával Miller a který později opakoval Uriah Smith.

Arthur White, syn Willyho Whitea, ve svém šestidílném díle o dějinách Ellen Whiteové, když hovoří o postoji svého otce, který odmítal správný výklad pojmu „Daily“, říká v EGW, svazek 6, na straně 252,

„Zastánci starého názoru“ — že „ustavičná“ představovala pohanství — „tvrdili, že znění tohoto výroku [Early Writings, 74–75.] propůjčilo nebeské schválení názoru na ustavičnou, který zastával Miller a který později zopakoval Uriah Smith.“

Kdyby měl být Arthur White skutečným, přesným historikem, víte, co by tam byl řekl? Byl by tam prostě vložil jediné slovo; avšak Arthur White zde minul cíl. Byl by řekl: „Zastánci starého názoru tvrdili [správně], že znění tohoto výroku, — tvrdili, že znění tohoto výroku [Early Writings, 74–75.]‘ položilo nebeské schválení na názor o ‚daily‘ zastávaný Millerem a později opakovaný Uriášem Smithem.“

Avšak nepodává to tam správně. Pouze uvádí, co zastávají, jako by existovala možnost, že zastávali nesprávné stanovisko. Ale tomu tak nebylo; jejich stanovisko bylo správné.

—„Zastánci nového názoru“ — jeho otec Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott a já se k tomu nyní nebudu vracet — „zastávali, že tento výrok musí být chápán ve svém kontextu — v kontextu určování času.“

Právě jsme vám sdělili jejich argument v Early Writings, strana 74.

—„Zastánci nového názoru se domnívali, že tento výrok je třeba chápat v jeho souvislosti — v souvislosti se stanovováním času. Opakovaná prohlášení Ellen Whiteové, že ‚k tomuto bodu nemám žádné světlo‘ (Letter 226, 1908) a ‚nejsem schopna jasně vymezit body, které jsou zpochybňovány‘ (Letter 250, 1908), a její neschopnost učinit určité prohlášení, když na ni byla tato otázka naléhavě vznášena, jako by podporovaly jejich závěr. Byli také přesvědčeni, že poselství předaná skrze Ellen Whiteovou nebudou v rozporu s jasně doloženými událostmi dějin.“ Arthur White, EGW, svazek 6, 252.

Původní verze — Review and Herald, 1. listopadu 1850

A spis Early Writings, strana 74 — kdy byl vytištěn? Roku 1882; kniha Early Writings byla vytištěna v roce 1882.

Avšak kde se původně nachází pasáž z Early Writings, kterou zvažujeme, je v Review and Herald z 1. listopadu 1850, a to máte ve svých poznámkách. A tvoří ji několik odstavců, a jak jsem již řekl, nebudeme je číst všechny.

Na straně 2 vidíme čtyři odstavce, potom čtyři odstavce na straně 3:

Drazí bratři a sestry, přeji si podat vám stručný nástin toho, co mi Pán v poslední době ukázal ve vidění. Byla mi ukázána líbeznost Ježíše a láska, kterou mají andělé jeden k druhému. Anděl pravil: Což nevidíte jejich lásku? — následujte ji. Právě tak se i Boží lid musí navzájem milovat. Ať vina raději padne na tebe než na bratra. Viděla jsem, že poselství —„prodejte, co máte, a dejte almužnu“— nebylo některými podáváno v jeho jasném světle; že pravý cíl slov našeho Spasitele nebyl jasně předložen. Viděla jsem, že účelem prodávání není dávat těm, kdo jsou schopni pracovat a uživit se; nýbrž šířit pravdu. Je hříchem podporovat a hovět v zahálce těm, kdo jsou schopni pracovat. Někteří horlivě navštěvovali všechna shromáždění, ne aby oslavili Boha, nýbrž pro —„chléb a ryby“. Takovým by bylo mnohem lépe doma pracovat svými rukama, —„to, což jest dobré“— aby opatřili potřeby svých rodin a měli něco, co by mohli dát na podporu drahocenné věci přítomné pravdy.

Viděla jsem, že někteří se mýlili, když se modlili za uzdravení nemocných před nevěřícími. Je-li někdo mezi námi nemocen a povolá starší církve, aby se nad ním modlili podle Jakuba 5,14.15, měli bychom následovat příklad Ježíšův. On vykázal nevěřící z místnosti a potom uzdravil nemocného; tak i my bychom měli usilovat o to, abychom při modlitbě za nemocné mezi námi byli odděleni od nevíry těch, kdo nemají víru.

„Potom jsem byla znovu uvedena k době, kdy Ježíš vzal své učedníky stranou do horní místnosti a nejprve jim umyl nohy a potom jim dal jíst z lámaného chleba, aby představoval jeho zlomené tělo, a šťávu z révy, aby představovala jeho prolitou krev. Viděla jsem, že všichni mají v těchto věcech jednat s porozuměním a následovat příklad Ježíše, a že při zachovávání těchto obřadů mají být, pokud možno, co nejvíce odděleni od nevěřících.“

„Potom mi bylo ukázáno, že sedm posledních ran bude vylito poté, co Ježíš opustí svatyni. Anděl řekl: Je to hněv Boha a Beránka, který působí zkázu nebo smrt bezbožných. Při hlasu Božím budou svatí mocní a strašní jako vojsko s praporcí; tehdy však nevykonají zapsaný soud. Vykonání soudu nastane na konci tisíce let.“

„Poté, co jsou svatí proměněni k nesmrtelnosti, společně vytrženi vzhůru, obdrží své harfy, koruny atd. a vstoupí do Svatého města, Ježíš a svatí zasednou k soudu. Knihy jsou otevřeny, kniha života a kniha smrti; kniha života obsahuje dobré skutky svatých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tyto knihy byly porovnány s knihou Zákona, Biblí, a podle ní byli souzeni. Svatí v jednotě s Ježíšem vynášejí svůj soud nad mrtvými bezbožnými. Pohleďte! pravil anděl, svatí zasedají k soudu v jednotě s Ježíšem a odměřují každému z bezbožných podle skutků vykonaných v těle, a proti jejich jménům je zaznamenáno, co musí obdržet při vykonání soudu. To, jak jsem viděl, bylo dílo svatých s Ježíšem ve Svatém městě předtím, než sestoupí na zem, během 1000 let. Potom, na konci 1000 let, Ježíš a andělé i všichni svatí s ním opouštějí Svaté město, a zatímco s nimi sestupuje k zemi, mrtví bezbožní jsou vzkříšeni, a tehdy právě ti muži, kteří ho „probodli“, když budou vzkříšeni, uvidí jej zdaleka v celé jeho slávě, s anděly a svatými po jeho boku, a budou nad ním naříkat. Uvidí stopy po hřebech v jeho rukou a na jeho nohou i místo, kde mu vbodli kopí do boku. Stopy po hřebech a kopí pak budou jeho slávou. Na konci 1000 let se Ježíš postaví na Olivetskou horu a hora se rozpolť a stane se velikou rovinou; a ti, kdo tehdy prchají, jsou bezbožní, kteří byli právě vzkříšeni. Potom Svaté město sestoupí a spočine na té rovině.“

Poté Satan naplní bezbožné, kteří byli vzkříšeni, svým duchem. Namlouvá jim, že vojsko ve Městě je malé a že jeho vojsko je veliké, a že mohou přemoci svaté a zmocnit se Města. Zatímco Satan shromažďoval své vojsko, svatí byli ve Městě a hleděli na krásu a slávu ráje Božího. Ježíš byl v jejich čele a vedl je. Náhle byl milý Spasitel z našeho středu vzat; brzy jsme však uslyšeli jeho milý hlas, jak praví: „Pojďte, požehnání Otce mého, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“ Shromáždili jsme se kolem Ježíše, a právě když zavřel brány Města, byl nad bezbožnými vynesena rozsudek kletby. Brány byly uzavřeny. Potom svatí použili svá křídla a vystoupili na vrchol hradby Města. Ježíš byl také s nimi; jeho koruna se skvěla nádherou a slávou. Byla to koruna v koruně, sedmero počtem. Koruny svatých byly z nejčistšího zlata, ozdobené hvězdami. Jejich tváře zářily slávou, neboť nesli dokonalý obraz Ježíšův; a když se pozvedali a všichni společně vystupovali na vrchol Města, byl jsem tím pohledem uchvácen.

„Tu bezbožní spatřili, co ztratili; a od Boha na ně vyšlehl oheň a strávil je. To byl výkon soudu. Bezbožní pak obdrželi podle toho, co jim svatí ve spojení s Ježíšem během těch 1000 let odměřili. Tentýž oheň od Boha, který strávil bezbožné, očistil celou zemi. Rozervané, roztřepené hory se rozplynuly v žáru, i ovzduší, a všechno strniště bylo stráveno. Potom se před námi otevřelo naše dědictví, slavné a nádherné, a ujali jsme se v dědictví celé obnovené země. Všichni jsme zvolali mocným hlasem: Sláva, aleluja.“

„Také jsem viděla, že by se pastýři měli radit s těmi, v něž mají důvod mít důvěru, s těmi, kdo stojí při všech poselstvích a jsou pevní ve veškeré přítomné pravdě, dříve než začnou zastávat jakýkoli nový významný bod, o němž se mohou domnívat, že jej Písmo podporuje. Potom budou pastýři dokonale sjednoceni a církev pocítí jednotu pastýřů. Viděla jsem, že takový postup by zabránil nešťastným rozdělením, a pak by nehrozilo nebezpečí, že bude drahocenné stádo rozděleno a ovce rozptýleny bez pastýře.“—

A poté to uzavírá dalších pět odstavců, které jsem pro vás vyznačil rámečkem, protože právě těchto pět odstavců z článku se nakonec objeví v Raných spisech. Proto jsou těchto posledních pět odstavců ohrazeny rámečkem.

„Dne 23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. V čase rozptýlení byl Izrael bit a trhán; nyní však, v čase shromažďování, Bůh svůj lid uzdraví a ováže jeho rány. V době rozptýlení mělo úsilí vynakládané k šíření pravdy jen malý účinek, dosáhlo jen mála nebo ničeho; avšak v době shromažďování, když Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude mít úsilí o šíření pravdy zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je hanbou, když se někdo nyní v době shromažďování odvolává na dobu rozptýlení jako na příklad, jímž bychom se měli řídit; neboť kdyby pro nás Bůh nyní neučinil více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je stejně nezbytné, aby pravda byla zveřejňována v tisku, jako aby byla kázána.“

„Pán mi ukázal, že mapa z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být změněna; že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka spočívala nad omylem v některých číslech a zakrývala je, takže je nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu k ‚Denní‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání ‚Denní‘; avšak od roku 1844 byly v tomto zmatku přijaty jiné názory a následovala temnota a zmatek.“

Pán mi ukázal, že čas nebyl od roku 1844 zkouškou a že čas již nikdy znovu nebude zkouškou.

„Pak mi byla ukázána skupina těch, kdo jsou ve velikém bludu, že svatí mají ještě před příchodem Pána odejít do starého Jeruzaléma atd. Takový názor je způsobilý odvádět mysl i zájem od přítomného Božího díla pod poselstvím třetího anděla; neboť máme-li jít do Jeruzaléma, pak tam budou naše mysli přirozeně obráceny a naše prostředky budou zadržovány od jiných účelů, aby se svatí dostali do Jeruzaléma. Viděla jsem, že důvod, proč byli ponecháni, aby upadli do tohoto velikého bludu, je ten, že nevyznali ani neopustili své bludy, v nichž setrvali po řadu uplynulých let.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Vidíte je? Víte, o čem mluvím?

Dobře. Přejdeme-li k těmto pěti závěrečným odstavcům, uvidíte, že v původním znění jsou některé věci odlišné od toho, co naleznete v Early Writings, strana 74.

Z PUBLIKA: Takže říkáte, že tyto v té schránce jsou originály?

Tyto v rámečku, to jsou posledních pět odstavců tohoto původního článku, a tento rámeček je obklopuje. Těchto pět odstavců je tím, co se nakonec objevilo v Early Writings, strana 74.

Ale kdy to bylo vytištěno, kdy to bylo napsáno? V listopadu 1850.

Tučně jsem tedy vyznačil věci, které budou v těchto pěti odstavcích změněny. Dojde v tom k proměně; neboť ve velmi blízké budoucnosti, v roce 1851, bude vytištěna kniha *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* a tyto odstavce budou převzaty a zařazeny do *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*. A odtud [článek v *Review and Herald*, listopad 1850] do *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* došlo v těchto pěti odstavcích k některým drobným redakčním úpravám. A pak od *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* z roku 1851 k *Early Writings* v roce 1882 došlo k dalším redakčním změnám, a právě tyto redakční změny činí *Early Writings*, stranu 74, komplikovanou.

Tedy v těchto pěti odstavcích, které v původním rukopise uzavírají text, bude v prvním odstavci „23. září mi Pán ukázal . . .“ provedena změna.

V následujících odstavcích: „Potom jsem viděla . . .“; „Potom jsem viděla . . .“; „Pán mi ukázal . . .“; a „Potom byla má pozornost obrácena k . . .“; tyto věci doznávají několika drobných úprav.

Představuje deset základních pravd ve třinácti odstavcích

Chci však, abyste v těchto třinácti odstavcích z původního článku viděli, že ukázala deset hlavních věcí.

A nyní si vzpomínám, proč mám tyto věci vytištěny tučně. Není to proto, že by se měly měnit. Zdůrazňuji vám něco, jestliže uvidíte, že v těchto třinácti odstavcích jí bylo ukázáno toto . . . , jí bylo ukázáno toto . . . , jí bylo ukázáno toto . . . , jí bylo ukázáno toto. A když jí byla ukázána jedna věc, poté co nám o ní poví, je jí pak ukázáno něco, co nemusí být nutně spojeno s tím, co jí bylo právě ukázáno: „Bylo mi ukázáno toto . . . ; bylo mi ukázáno toto . . . ; bylo mi ukázáno toto . . .“

Můžete si to ověřit a sám si to přečíst, avšak v těchto třinácti odstavcích jí bylo zjeveno deset základních pravd.

Zde je to, co jí bylo ukázáno. Bylo jí ukázáno o Boží lásce, o obětech, o modlitbě za nemocné, o bohoslužbě Večeře Páně, o sedmi posledních ranách ve spojení s miléníem, o novém světle, o shromáždění po roce 1844, o vydavatelském díle, o chartě z roku 1843, o „Denní“, o „čase“ jako zkoušce a o putováních do Jeruzaléma. A budete-li to číst pozorně, není to souvislý tok myšlenek. Je to velmi zřetelné: „Bylo mi ukázáno toto,“ a ona zaznamenává, co jí bylo ukázáno; a bylo jí ukázáno něco, co spolu nemusí být nutně spojeno. To je třeba vidět; protože jakmile začnou tyto odstavce spojovat dohromady, začnou vytvářet dojem, že říká něco, co ve skutečnosti neřekla.

Review and Herald, 1. listopadu 1850

Dobře. Všimněte si prvního odstavce z pěti odstavců, jimiž se zabýváme, z listopadu 1850.

„Dne 23. září mi Pán ukázal, že podruhé vstáhl svou ruku, aby zachránil zbytek svého lidu, a že v tomto čase shromáždění musí být úsilí zdvojnásobeno. V čase rozptýlení byl Izrael bit a rozsápán; nyní však, v čase shromáždění, Bůh svůj lid uzdraví a ováže jeho rány. V době rozptýlení mělo úsilí vynaložené na šíření pravdy jen nepatrný účinek, dosáhlo jen mála nebo ničeho; avšak v době shromáždění, když Bůh vstáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid,

bude úsilí o šíření pravdy mít zamýšlený účinek. Všichni by měli být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je hanbou, když se kdokoli nyní v době shromažďování odvolává na dobu rozptýlení jako na příklad, jímž bychom se měli řídit; neboť kdyby Bůh pro nás nyní neučinil více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je právě tak nutné, aby pravda byla zveřejňována v tisku, jako aby byla kázána.“—

Poslední věta z onoho odstavce říká: „Je stejně nezbytné, aby pravda byla zveřejněna v časopise, jako aby byla kázána.“ Dobře. Tato myšlenka bude vypuštěna.

Druhý odstavec z pěti, o nichž uvažujeme, tam, kde se říká: „Pán mi ukázal,“ vidíte, že jsem jej podtrhl.

—„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jak je chtěl. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.“—

Důvod, proč mám v těchto čtyřech odstavcích na horní části stránky něco podtrženo, je ten, že při opětovném vydání v publikaci *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* v roce 1851 v nich budou provedeny redakční změny.

Dobře. „Pán mi ukázal,“ bude změněno; „jeho rukou“ bude změněno; „že žádná jeho část nemá být změněna“ bude změněno.

Poté se v následujícím odstavci vytištěném tučným písmem [čtvrtém odstavci] na té straně praví,

—„Pán mi ukázal, že čas od roku 1844 nebyl zkouškou a že čas již nikdy více nebude zkouškou.“—

„Pán mi ukázal,“ to má být změněno. To, co se chystají v následujícím roce učinit v díle *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, je, že tento jednouvěťový odstavec vezmou a spojí jej s předchozím odstavcem. Promění jej v jeden odstavec.

Avšak také platí, že jsou-li některé slovo nebo slova vytištěna tučně, dojde i k jiným typografickým změnám; a uvedu vám příklad toho, co tím myslím.

A ve třetím odstavci se praví,

—„Potom jsem ve vztahu k ‚Denní‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a do textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali zvěst o hodině soudu. Když panovala jednotu, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání ‚Denní‘; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“—

Poté se v následujícím tučně vytištěném odstavci [čtvrtém odstavci] na stránce praví,

„Pán mi ukázal, že čas nebyl zkouškou od roku 1844 a že čas už nikdy znovu nebude zkouškou.“—

„Pán mi ukázal,“ to bude změněno.

V následujícím roce v díle *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* vezmou tento jednověťý odstavec a spojí jej s předchozím odstavcem. Učiní z nich jeden odstavec.

A změni „Pán mi ukázal“ na „Bylo mi také ukázáno.“ Dobře? Tyto dva odstavce sloučí v jeden odstavec a v roce 1851 to změni na: „Bylo mi také ukázáno.“

—„Potom mi bylo ukázáno na některé, kteří se nacházejí ve velikém bludu, že svatí mají ještě před příchodem Pána jít do starého Jeruzaléma atd. Takový názor odvádí mysl i zájem od nynějšího Božího díla pod poselstvím třetího anděla; neboť máme-li jít do Jeruzaléma, pak tam budou naše mysli přirozeně směřovat a naše prostředky budou zadržovány od jiných účelů, aby se svatí dostali do Jeruzaléma. Viděla jsem, že důvod, proč byli ponecháni, aby upadli do tohoto velikého bludu, je ten, že nevyznali a neopustili své bludy, v nichž setrvali po řadu uplynulých let.“ *Review and Herald*, 1. listopadu 1850.

Když se však dostanete k *Early Writings*, víte, co udělali? Vypustili „Bylo mi také ukázáno“, kde v *Early Writings* tento jeden odstavec bude říkat: „Když před rokem 1844 existovala jednota, téměř všichni byli sjednoceni ve správném pohledu na —Daily, avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Vypustili „Bylo mi také ukázáno“ a následující věta zní: „čas nebyl od roku 1844 zkouškou.“ Náhle nevíte, že tato myšlenka o tom, že čas není zkouškou, je jednou z věcí, které jí byly výslovně ukázány. Domníváte se, že to bylo součástí jejího světla o *Daily*, totiž že falešný názor působí zmatek.

To není originál. Originál máte. Ověřte si to.

Další krok (druhý krok) — 1851 Náčrt křesťanské zkušenosti a pohledu Ellen G. Whiteové

Poté pod tím máte Náčrt křesťanské zkušenosti a pohledu Ellen G. Whiteové, vytištěný roku 1851; a máte rozpis změn, k nimž došlo, a je zde jedna velmi, velmi významná změna.

„Dne 23. září mi Pán ukázal [dříve—„ukázal“], že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. Při rozptýlení byl Izrael bit a roztrhán; nyní však, v čase shromažďování, Bůh svůj lid uzdraví a obváže jeho rány. Při rozptýlení mělo úsilí vynaložené na šíření pravdy jen nepatrný účinek, vykonalo velmi málo nebo nic; avšak při shromažďování, když Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude mít úsilí o šíření pravdy zamýšlený účinek. Všichni mají být v tomto díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je nesprávné, aby se kdokoli odvolával na dobu rozptýlení jako na příklad, jímž bychom se měli řídit nyní v době shromažďování; neboť kdyby Bůh pro nás nyní neučinil více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. [Odstraněno: Je stejně nezbytné, aby pravda byla zveřejněna v časopise, jako aby byla kázána.] [Odstavce sloučeny] Viděla jsem [dříve—„Pán mi ukázal“], že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně [dříve—„jeho rukou“] a že nemá být měněna; [dříve—„žádná její část nemá být měněna“] že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.“

„Potom jsem ve vztahu k —Denní‘ viděla, že slovo —obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kteří hlásali poselství o hodině soudu.

Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání —Denní; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. [Odstavec spojený] Také jsem viděla [Dříve —„Pán mi ukázal“], že čas od roku 1844 nebyl zkouškou a že čas už nikdy více nebude zkouškou.]“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Čas nespojený s poselstvím třetího anděla

Ellen Whiteová měla jiné vidění než to, které se nakonec objevuje v Raných spisech. Měla několik vidění; avšak měla jedno vidění, v němž jí bylo něco řečeno; byl jí sdělen jeden odstavec a ona si jej zapsala.

„Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí jít vpřed a být hlášáno rozptýleným dětem Páně a že nesmí být zavěšeno na čas; neboť čas již nikdy nebude znovu zkouškou. Viděla jsem, že někteří propadají falešnému vzrušení vznikajícímu z kázání o čase; že poselství třetího anděla je silnější, než může být čas. Viděla jsem, že toto poselství může stát na svém vlastním základu a že nepotřebuje čas, aby je posílil, a že půjde v mocné síle, vykoná své dílo a bude zkráceno ve spravedlnosti.“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

O čem tam mluví? Že už nikdy nemáme znovu spojovat poselství třetího anděla s časem, že?

Amen? Jste se mnou?

Kde to nacházíte? Kde se to nachází?

OD PUBLIKA: (Žádná odpověď.)

Z OBECENSTVA: Nástin křesťanské zkušenosti a názorů.

Nástin křesťanské zkušenosti a názorů Ellen G. Whiteové, strana 48, strana 48.

Dobře. Kde nacházíme pasáž, o níž hovoříme, která je převzata z Review and Herald, listopad 1850; kde se nachází v A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Nuže, nachází se, vrátíte-li se ve svých poznámkách zpět, v A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, na straně 61 a na straně 62.

Máte vidění v A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, které je zaznamenáno na straně 48; a pak máte vidění, které nakonec bude zařazeno do Early Writings, na stranách 61 a 62. Dělí je 13 nebo 14 stran, že ano?

A co udělají, pokud jde o Spisy z raných dob? Vezmou tento odstavec ze strany 48 a vloží jej hned za její výrok, že čas již není zkouškou. Spojí dvě vidění dohromady.

Chápete, co tím myslím?

MUŽ V PUBLIKU: Ano.

Sledujete, co tím myslím?

JEDNOTLIVEC OSLAOVENÝ V POSLUCHAČSTVU: (Potvrzení.)

Dobře, protože jste ten, u něhož vidím méně potvrzení.

Poslední krok (třetí krok) — Rané spisy, 1882

Dobře. Nyní jsem opět na straně 6 vašich poznámek; a nyní tam máte opět Rané spisy.

„23. září, . . . Viděla jsem, že mapa z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jak je On chtěl; že Jeho ruka byla nad nimi a skryla chybu v některých z těch čísel, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu k —každodenní' (Daniel 8,12) viděla, že slovo —obět' bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří, a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání —každodenní'; avšak ve zmatku po roce 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. Čas od roku 1844 nebyl zkouškou a už jí nikdy znovu nebude.“

„Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí jít vpřed a být hlášáno rozptýleným dětem Páně, avšak nesmí být zavěšeno na čas. Viděla jsem, že někteří upadají do falešného vzrušení, jež vzniká z kázání času; avšak poselství třetího anděla je silnější, než aby mohlo záviset na čase. Viděla jsem, že toto poselství může stát na svém vlastním základě a nepotřebuje čas, aby je posílil; a že půjde v mocné síle, vykoná své dílo a bude zkráceno ve spravedlnosti.“

„Potom mi byla obrácena pozornost k některým, kteří se nacházejí ve velkém bludu, když věří, že je jejich povinností jít do starého Jeruzaléma . . .“ Early Writings, 74–76.

A důvod, proč je to vytištěno tučně, je ten, že jde o tento odstavec, kde se říká: „... Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli sjednoceni ve správném pohledu na — každodenní; avšak ve zmatku po roce 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. Čas nebyl zkouškou od roku 1844 a už nikdy znovu zkouškou nebude.“ Potřebujete si pamatovat, že původně ve svém prvním záznamu tohoto vidění řekl: „Bylo mi ukázáno, že čas nebyl zkouškou od roku 1844,“ a byl to jiný odstavec. Dbala na to, aby byl rozlišen rozdíl mezi tím, co jí bylo ukázáno ohledně každodenní, a tím, co jí bylo ukázáno ohledně toho, že čas je zkouškou; a že následující odstavec, který hovoří o tom, že se s poselstvím třetího anděla nemá spojovat žádný čas, v původním vidění nebyl. Bylo to na straně 48 knihy Life Sketches, nikoli na stranách 61 a 62.

Když se však dostanete k Raným spisům v roce 1882, dali je dohromady; a proto, když se pak ve třicátých letech vydáte v adventismu do hluboké temnoty a Willie White řekne, že když studujete „Ustavičnou obět“, musíte ji studovat v časovém kontextu — „Promiň, Willie, tvou odpovědností bylo podat přesný historický záznam Ducha proroctví. Měl jsi být tím, kdo Ducha proroctví obhájí. A ve svém podání Raných spisů, strana 75, jsi pominul původní prameny, a tyto původní prameny říkají, že když jsi v Raných spisech, 74, vznesl argument, že „Ustavičná obět“ musí být posuzována v časovém kontextu, je to naprosto nepravdivé.“ — Je to nepravdivé! To nelze doložit záznamem v Duchu proroctví. To nelze doložit ani historií onoho časového období.

Dobře. Bod 1: Sestra Whiteová říká, že existuje správný výklad „Denní“ v Early Writings, s. 74. Hlavní argument, který je později v dějinách vnucován, zní, že při studiu této pasáže v Early Writings, s. 74, ji musíte zasadit do kontextu určování času. Tento argument je klamný; není platný!

Nuže, nyní nám zbývá pouze stanovisko, že existuje správný výklad „ustavičné“. Dobře? Avšak z tohoto odstavce ještě vyzdvihneme jednu další myšlenku.

Stojí tam: „23. září mi Pán ukázal . . .“. Dvacátého třetího září, kdy? Roku 1850: „Dne 23. září 1850 mi Pán ukázal.“

Co jí ukázal?

Jednou z věcí, které jí ukázal, bylo, že od roku 1844 byly přijaty i jiné názory na „ustavičnou“.

„Dne 23. září 1850 mi Pán ukázal Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání „ustavičné“; avšak od roku 1844 byly v zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. The Review and Herald, listopad 1850.“

Březen 1850 „Každodenní“ je pozemská svatyně

Takže na spodní části strany 6 máte odstavec, který pochází z Review and Herald z března 1850, a je to článek od Davida Arnolda.

„On [Daniel] také vidí tutéž utlačující moc — jak povstává proti Knězi knížat;“ a tak činí konec zákonné platnosti všech každodenních obětí ustanovených na Sinaji, aby byly každodenně zachovávány, dokud neprijde Símě. Zde byl Kristus, podstata neboli veliká předobrazná oběť ve svém naplnění, usmrcen římskými vojáky. Tak bylo skrze Řím — odstraněno každodenní obětování,“ a místo jeho svatyně bylo pobořeno Titem, římským vojevůdcem, když zničil město Jeruzalém a chrám Boží, který obsahoval — svatyni.“ Zde započalo naplnění Kristova prorockého výroku: „A budou padat ostrším meče a budou odváděni do zajetí mezi všechny národy, a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, DOKUD SE NENAPLNÍ ČASY POHANŮ.“ Lukáš 21,24. David Arnold, Review and Herald, březen 1850, svazek 1, číslo 8.

V tomto článku David Arnold učí, že „Denní“ v knize Daniel představuje židovskou svatyni v Jeruzalémě, která byla odstraněna pohanským Římem roku 70 po Kr.

Září 1850 „Každodenní“ je Kristova služba ve svatyni

Potom v září roku 1850, v téže roce — a mimochodem, kdo je v roce 1850 redaktorem Review and Herald? Jmenuje se James White.

Jakub White tedy v září roku 1850 tiskne článek od Crosiera, který učí, že „Denní“ představuje Kristovu službu ve svatyni.

James White to nyní neučí přímo, avšak lidé z toho vyvozují závěr a říkají, že právě tomu učí. A proč to říkám? Říkám to z tohoto důvodu: V září roku 1850 sestra Whiteová říká, že od roku 1844

byly v temnotě přijímány jiné názory na „Daily“ a následoval zmatek.

Tyto dva názory [Arnoldův a Crosierův] nejsou průkopnickým názorem, že „denní“ představuje pohanství.

A na straně 7 máte dva odstavce z Crosierova článku, v nichž vyvozuje, že „Ustavičná“ je Kristova služba ve svatyni.

„—A místo Jeho svatyně bylo svrženo;“ Daniel 8,11. Toto svržení nastalo za dnů římské moci a jejím prostřednictvím; proto svatyní tohoto textu nebyla Země ani Palestina, neboť první byla svržena při pádu před více než 4 000 lety a druhá při zajetí více než 700 let před událostí tohoto verše, a ani jedno se nestalo působením Říma.

„Svatyně svržená je svatyně Toho, proti němuž se Řím vyvyšoval, a tím byl Kníže zástupu, Ježíš Kristus; a Pavel učí, že Jeho svatyně je v nebi. Dále, Daniel 11,30–31: —Nebo lodě Kittejské přitáhnou proti němu; proto se zarmoutí, vrátí se a bude rozhorlen proti svaté smlouvě (křesťanství), tak učiní; ano, vrátí se a dorozumí se s těmi (kněžími a biskupy), kteří opouštějí svatou smlouvu. A vojska (občanská i náboženská) budou stát na jeho straně a oni (Řím a ti, kteří opouštějí svatou smlouvu) poskvrní svatyni síly.‘ Co bylo tím, co Řím a odpadlíci od křesťanství společně poskvrnili? Toto spojení bylo utvořeno proti —svaté smlouvě‘, a byla to svatyně této smlouvy, kterou poskvrnili; což mohli učinit stejně tak, jako poskvrnit jméno Boží; Jeremiáš 34,16; Ezechiel 20; Malachiáš 1,7. Bylo to totéž jako znesvěcení či rouhání Jeho jménu. V tomto smyslu tato —politicko-náboženská‘ šelma poskvrnila svatyni (Zjevení 13,6) a svrhla ji z jejího místa v nebi (Žalm 102,19; Jeremiáš 17,12; Židům 8,1–2), když nazvala Řím svatým městem (Zjevení 21,2) a dosadila tam papeže s tituly —Pán Bůh papež‘, —Svatý otec‘, —Hlava církve‘ atd.; a tam, v padělaném —chrámu Božím‘, předstírá, že činí to, co Ježíš skutečně činí ve své svatyni; 2 Tesalonickým 2,1–8. Svatyně byla pošlapána (Daniel 8,13), stejně jako byl pošlapán Syn Boží. (Židům 10,29.)“ O. R. L. Crosier, —Svatyně‘, Review and Herald, září 1850.

Logika Jamese Whitea

Proč by James White tiskl tento článek, kdyby věděl lépe? Důvodem je „Logika Jamese Whitea“ ve vašich poznámkách.

První věc, která byla vytištěna po Zklamání, se nazývá A Word to the Little Flock a třemi autory této publikace byli James a Ellen Whiteovi a Joseph Bates. První věc, kterou po 22. říjnu 1844 vytiskli tito lidé, kteří pokračovali po stezce, byl tento článek; a v tomto článku sestra Whiteová schvaluje Crosierův názor, nikoli jeho názor na „každodenní“, nýbrž jeho názor, že Kristus přešel ze Svatyně do Nejsvětější svatyně.

Všimněte si, toto je sestra Whiteová. Právě proto byl James White ochoten vytisknout Crosierův článek; stojí v něm:

„Věřím, že svatyně, která má být očištěna na konci 2300 dnů, je chrám Nového Jeruzaléma, jehož služebníkem je Kristus.“ — toto je Ellen Whiteová — „Pán mi ve vidění ukázal před více než jedním rokem, že bratr Crosier měl pravé světlo o očištění svatyně atd.; a že bylo jeho vůlí, aby

bratr C. sepsal náhled, který nám podal v Day-Star, Extra, 7. února 1846. Cítím se Pánem plně oprávněna doporučit toto Extra každému svatému.

„Modlím se, aby se tyto řádky staly požehnáním pro vás i pro všechny drahé děti, které je budou číst.“ A Word to the Little Flock, 12. května 1847.

Takže lidé, někteří z moderních historiků v adventismu, ještě i dnes říkají: „Podívejte se na to. Ellen White zde vyjadřuje svůj bezvýhradný souhlas s Crosierovým článkem; a proto to, co Crosier řekl o Každodenní jakožto Kristově službě ve svatyni, musí být pravda.“ A když to říkají, překrucují historii; protože Crosierův článek měl osm oddílů a adventisté od samého počátku chápali, že čtyři z těchto oddílů jsou naprostou temnotou, a v adventismu nikdy, opravdu nikdy, nikdy znovu otištěny nebyly.

Jako příklad lze uvést, že jedním z jeho stanovisek v onom článku bylo, že až se Ježíš vrátí, nastane tisíc let pokoje. Adventisté tomu nevěří a nikdy nevěřili. Toto pojetí je pojetím, které William Miller odmítl, a právě to staví Williama Millera na správnou cestu k porozumění pravdě. Toto učení je jedním z učení, která jsou v přímém protikladu k milleritskému chápání.

Když tedy Crosier vyjde s tímto osmidílným článkem, vědí hned od samého počátku, že čtyři z těchto částí nejsou znovu otisknutelné.

James White však tiskne tu část, v níž Crosier vyvozuje, že „ustavičná“ je Kristova služba ve svatyni; avšak chystá se přetisknout pouze tyto čtyři části. Ty další čtyři přetisknout nehodlá. Aby však James White mohl Crosierovy čtyři části přetisknout, musí je otisknout ve dvou číslech. V září 1850 je musel vytisknout dvakrát.

V jeho Review and Herald ze září 1850 nebylo dost místa, a tak v září 1850 vytiskl dvě čísla Review and Herald, aby mohl otisknout celý Crosierův článek o tom, že Kristus přešel ze Svatyně do Nejsvětější svatyně.

Nyní si u Gerarda Damsteegta povšimnete, že podává historické zhodnocení, podle něhož adventisté vždy věděli, že v Crosierových článcích byly některé části nesprávné a že nemohly být znovu otištěny.

„Řekla [Ellen Harmonová]: —Pán mi ve vidění před více než jedním rokem ukázal, že bratr Crosier měl pravé světlo ohledně očistění svatyně atd.; a že bylo Jeho vůlí, aby bratr C. sepsal výklad, který nám podal v Day Star Extra, 7. února 1846. Cítím se od Pána plně oprávněna doporučit toto Extra každému svatému“ (Dopis. E. G. Whiteová Curtisovi, Word to the Little Flock, 12). Adventisté sedmého dne obvykle vykládali toto prohlášení tak, že Crosierovy výklady nebyly bez chyb, avšak že jeho hlavní typologická argumentace byla správná. Přetisky tohoto článku vynechávaly ty části, které pokládali za nepřesné.“ P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Nikdy nemohl znovu otisknout svůj úplný dokument

Nyní na následující straně máte svědectví W. A. Spicera o téže věci: vždy věděli, že v Crosierových článcích byly chyby, a ty čtyři oddíly už nikdy znovu nevytiskli.

Je smutné říci, že mladý Crosier chodil ve světle pravdy o sobotě jen velmi krátký čas. Později zavrhl učení o svatyni, které pomáhal ustanovit. Naši průkopnickí bratři jeho výklad o svatyni několikrát znovu otiskli ve svých raných časopisech, avšak nikdy nemohli znovu otisknout jeho úplný dokument. V něm totiž k výkladu o svatyni připojil některé myšlenky o budoucím věku — časné milénium, se slavnou dobou na této zemi při Druhém adventu. Tyto věci naši bratři vždy vynechávali. Tato učení o budoucím věku byla tehdy rozšířena všude. Toto učení nikdy nezapadalo do určitého adventního poselství; a nepochybně tento kvas bludu pomohl odvést mladší muže od pravd o sobotě a o svatyni. Brzy se obrátil k hořkému odporu proti našemu ranému hnutí.“ W. A. Spicer, Review and Herald, 14. prosince 1939

Jde o to, že dnes existují lidé, kteří se dovolávají toho, že sestra Whiteová schválila Crosierův článek v A Word to the Little Flock — lidé jako Heidi Heikes, Heidi Heikes se svou pošetilou knihou o tom, že „Daily“ je Kristova služba ve svatyni. To je jeden z jeho argumentů.

Lidé, kteří to činí, přehlíží historická fakta. Nikdy nemohli znovu otisknout všechny Crosierovy články. A trvat na tom, že podpora Ellen Whiteové v díle A Word to the Little Flock je bezvýhradným schválením Crosierova stanoviska, znamená trvat na tom, že adventisté věří, že nastane tisíc let pokoje. Je to pošetilý argument.

Je to zkreslení dějin a děje se tak proto, aby byli lidé uvedeni v omyl a aby byl vyvolán zmatek a temnota.

Takže máte dva historiky, Spicera, který je po smrti, a Damsteegta, který je dosud naživu; ale zaručuji vám, že ani Spicer, ani Damsteegt by se mnou v tom, co předkládám, nesouhlasili. Dobře, nesouhlasili by. Máte tedy dva protikladné historiky, kteří se shodují v tom, co vám říkám. Neexistuje vůbec žádné ospravedlnění pro to, aby se schválení Crosierova článku Ellen Whiteovou vykládalo tak, že v něm bylo všechno dokonalé.

Advent Review — svazek 1, Auburn, NY, číslo 3

Advent Review — svazek 1, Auburn, New York, číslo 4

The Advent Review — svazek 1, Auburn, NY, zvláštní číslo

Když James White začal v září roku 1850 tisknout Crosierův článek v The Review and Herald, jednalo se o svazek 1, číslo 3.

Nemohl však vše obsáhnout ve svazku 1, čísle 3; a tak článek dokončil ve svazku 1 časopisu The Review and Herald, čísle 4. A kdy to učinil? V září roku 1850.

Co se tedy stalo v září roku 1850? Sestra Whiteová měla vidění, v němž stojí: „Dne 23. září 1850 mi Pán ukázal . . . Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání ‚ustavičné‘; avšak od roku 1844, v tom zmatku, byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. The Review and Herald, listopad 1850.“

Kdo byl jejím manželem? Byl redaktorem časopisu The Review and Herald.

Co tedy udělal, když jeho manželka řekla: „Víš, co mi právě Pán řekl, Jamesi? Bylo mi řečeno, že jsme neměli předkládat názory o Denní oběti, které odporují průkopnickému chápání, že Denní oběť je pohanství, protože to přináší temnotu a zmatek.“

Co tedy James White udělal? V září roku 1850 vytiskl další číslo Review and Herald, tři v jednom měsíci. Nazývá se to Svazek 1, Zvláštní vydání.

A co udělal? Znovu otiskl Crosierův článek a odstranil to, co Crosier řekl o „Denní“!

Bratři a sestry, toto je historický důkaz, že James a Ellen Whiteovi chápali, že Crosierův názor na ustavičnou službu byl nesprávný a že přinášel temnotu a zmatek.

A jaký byl Crosierův názor na „ustavičnou službu“? Že to byla Kristova služba ve svatyni.

Tedy v Early Writings, 74, když říká: „23. září mi Pán ukázal, že millerité měli správný pohled na Každodenní,“ historické důkazy ukazují, že millerité chápali—

Nuže, bratři a sestry, bratři a sestry, nepřehlédněte tuto skutečnost: Co to znamená? V září 1850 je sestře Whiteové ukázáno, že od roku 1844 byly přijímány i jiné názory na „ustavičnou“; v květnu 1850 Arnold představuje „ustavičnou“ jako židovskou svatyni; v září 1850 je zveřejněna první část ze dvou Crosierova článku, včetně jeho výkladu „ustavičné“ jako Kristovy služby ve svatyni; v září 1850 je zveřejněna druhá část ze dvou Crosierova článku; v září 1850 je Crosierův článek znovu otištěn, avšak jeho názor na „ustavičnou“ byl odstraněn? Co se děje?

Vidíme, že právě v témže roce, kdy byl tento graf z roku 1850 vyhotoven, co tento graf říká o „Denní“? „Pohanská nadvláda neboli DENNÍ odstraněna. Dan. 11,31 508.“

Ellen Whiteová věděla, jaké stanovisko k ustavičné zaujímal ti, kdo hlásali poselství hodiny soudu. Když říká, že měli správný názor, věděla, že správný názor byl ten, že představovala odstranění pohanské nadvlády; ustavičná představovala pohanství.

A v tomto roce, 1850, historické záznamy dokazují, že ona i její manžel odmítli učení, že „každodenní“ představuje Kristovu službu ve svatyni, což je učení, které zastává Biblical Research Institute Církve adventistů sedmého dne. Je to učení, které podporují samostatně se vydržující služby, jako jsou Heartland a Steps to Life. Je to učení, které přináší temnotu a zmatek.

Nyní si všimněte tohoto ve vztahu k tabuli z roku 1850. Je to v listopadu 1850. Je to tentýž měsíc, kdy měla vidění, které zaznamenala a které nakonec prošlo vývojem v roce 1851 a poté se roku 1882 ocitlo ve spisech Early Writing, právě v tomto měsíci, právě v tomto měsíci, v listopadu 1850. Praví se:

„V pondělí jsme se vrátili do Dorchesteru, kde žije náš drahý bratr Nichols se svou rodinou.“—

Přímo zde [s odkazem na Chart z roku 1850, v pravém horním rohu]: „Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.“ Dobře? Mluví o tomto, že ano? Vidíte to, tento Chart?

—„Tam v noci mi Bůh dal velmi zajímavé vidění, jehož většinu uvidíte v tom spise. Bůh mi ukázal nutnost vydat tabuli. Viděla jsem, že je to potřebné a že pravda jasně předložená na tabulích

vykoná mnoho a způsobí, že duše přijdou k poznání pravdy.“ Manuscript Releases, číslo 15, 210, listopad 1850.

Měla vidění v Nicholsově domě v Dorchesteru — to vše je na tomto obrazci — a řekla: „Potřebujete zhotovit obrazec.“

A co o něm říká? Jak jej popisuje?

Přejděte k Abakukovi 2: „Viděla jsem potřebu vydat tabuli“ — a co měla vykonat? Byla zapotřebí, „aby pravda byla jasně vyložena na tabulích“. Abakuk 2, verš 2, říká: „I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a vylož je jasně na tabulích, . . .“ Ona říká, že tato tabule Otise Nicholse z roku 1850, vytištěná v Dorchesteru ve státě Massachusetts, je naplněním Abakuka, právě tak jako říká ve Velkém sporu, že tabule z roku 1843 je naplněním Abakuka.

Dobře, vidíte to? Vidíte, kdy obdržela toto vidění? Ve stejné době, kdy se dělo toto: „23. září mi Pán ukázal . . . že učení o Denní službě jako o Kristově službě ve svatyni přináší temnotu a zmatek,“ a její manžel ten článek ihned znovu vytiskl a odstranil tyto dva odstavce. V adventismu už nikdy znovu vytištěn nebyl až do roku 1931, kdy jej znovu vytiskl Willie White; a když tak učinil, v samém traktátu, který vytiskl, bylo určité falešné svědectví. To lze prokázat.

Nyní vám zde chci něco přečíst, delší citát, o tomtéž časovém období. Je to z 27. listopadu 1850.

Po nějakou dobu jsem zanedbávala, že jsem vám nenapsala. Nyní uvedu své důvody. Především jsem po celé týdny poté, co jsem obdržela laskavý a vítaný dopis sestry Arabelly, neměla čas psát; jinak bych byla vyhověla jejímu přání, aby na něj bylo odpovězeno do dvou týdnů. Dopis se mi velmi líbil. Všechny nás ten dopis zaujal a doufáme, že mé prodlení vám nezabrání odpovědět na tento dopis, jakmile jej přčtete, a příště nebudu tak dlouho otálet.

Zdraví Jakubovo i mé je nyní dosti dobré. Náš domov je v Paříži, u bratra Andrewse, jen několik kroků od pošty a tiskárny. Zůstaneme zde ještě nějaký krátký čas. Je to velmi laskavá rodina, a přece dosti chudá. Všechno zde poskytují bezplatně, nakolik mají. Nepokládáme za správné, abychom jim byli po dobu našeho pobytu zde na výdaje. Velmi toužím spatřit vás všechny i drahou sestru Gorhamovou.

„Naše shromáždění v Topshamu bylo předmětem hlubokého zájmu. Přítomno bylo dvacet osm osob; všichni se účastnili shromáždění.

V neděli na nás sestoupila moc Boží jako prudký ženoucí se vítr. Všichni povstali na nohy a hlasitým hlasem chválili Boha; bylo to něco podobného tomu, když byly položeny základy domu Božího. Hlas pláče nebylo možné rozeznat od hlasu jásotu. Byl to čas triumfu; všichni byli posílení a obcerstveni. Nikdy předtím jsem nebyla svědkem tak mocného času.

„Naše další shromáždění se konalo ve Fairhavenu. Bratr Bates a jeho manželka byli přítomni. Bylo to velmi dobré shromáždění. Při našem návratu k bratru Nicholsovi mi Pán dal vidění a ukázal mi, že pravda musí být jasně vyložena na tabulích a že to přivede mnohé k rozhodnutí pro pravdu skrze poselství tří andělů, přičemž ta dvě předchozí budou jasně vyložena na tabulích.“—

To je právě zde dole [ukazuje na levý dolní roh tabule z roku 1850]. Dobře? To, o čem hovoří, je na této tabuli.

—„Také jsem viděla, že je stejně nutné, aby byl vydáván časopis, jako aby vycházeli poslové; neboť poslové potřebují časopis, který by nesli s sebou, obsahující přítomnou pravdu, aby jej vkládali do rukou těm, kdo naslouchají, a pak by pravda z mysli nevyprchala, a časopis by se dostal tam, kam poslové nemohli dojít. Viděla jsem i jiné věci, které se objeví v časopise.

„Jak se vám všem daří? Usilujete všichni o věčný život? Velmi, velmi toužím vás vidět a myslím, že se tak zanedlouho stane. Nyní je čas přípravy a doufám, že všichni budeme usilovně pracovat pro věčnost. Čas se zdá být velmi krátký a co činíme, musíme činit rychle.“

20. listopadu, před jedním týdnem, jsme se s bratrem Henrym Nicholsem vydali do Topshamu. Právě jsme ve čtvrtek [21. listopadu] vstali od obědového stolu, když vešlo jedno z dětí bratra Foeyho a řeklo, že jejich matka je v bezvědomí. Spěchali jsme přes řeku, jednu míli, a našli jsme naši drahou sestru Foeyovou umírající. Můj zármutek byl veliký, když jsem shledala, že mne nepoznává. Setrvala dlouho ve veliké tísní až do doby mezi třetí a čtvrtou hodinou, a pak naposledy vydechla. Zanechala manžela a tři děti, aby oplakávali svou ztrátu.

V pátek ráno [22. listopadu] přijel bratr Henry do Paris, aby ho James oholil, a on se tak mohl zúčastnit pohřbu. Prožili jsme velmi slavnostní a působivý čas. Pán nás neopustil, ale dopřál, aby na nás spočinul Jeho Duch. Poslední dny sestry Foeyové byly zcela zjevně jejími nejduchovnějšími a nejlepšími dny. Bratr Foey má v tomto útěchu, že zemřela jako křesťanka. Nese to statečně. Bůh mu dává milost, aby to soužení snášel. Ó, jak dobré je mít naději v Bohu, která nese ve všech výjevech zkoušky a soužení. Chvála Bohu za naději, za dobrou naději. Co byste vy, kdokoli z vás, dali za svou naději?

Pevně se držte víry. Buďte silní v Bohu a opírejte se o Jeho věčné rámě. Nikdy vás nezklame, ale ponese vás v každém soužení. Doufám, že budete všichni v pravdě sílit stále více. Nekolísejte, ale pokračujte na své cestě do království. —

Zde pokračujeme. Toto chci, abyste uviděli.

—„Před jedním týdnem, minulou sobotu, jsme měli velmi zajímavé shromáždění. Byl tam bratr Hewit z Dead River. Přišel s poselstvím v tom smyslu, že zničení bezbožných a spánek mrtvých jsou ohavností uvnitř zavřených dveří, kterou zavedla žena Jezábel, prorokyně, a on věřil, že tou ženou, Jezábel, jsem já.“—

Dobře? Bratr Hewit říká, že Ellen White je Jezábel a že zavedla tři bludy.

„Řekli jsme mu o některých jeho dřívějších omylech, že 1335 dnů již skončilo, i o jeho četných omylech. Mělo to však jen nepatrný účinek. Jeho temnota dolehla na shromáždění a vše se vleкло.“

Nyní chci, abyste toto viděli. K tomuto odstavci chci něco říci a přeji si, abyste to sledovali, můžete-li.

Jestliže jste se někdy setkali s těmi v adventismu, kteří na konci světa znovu aplikují časová proroctví, mají ve skutečnosti jen tři výroky, které používají — používají sice mnoho citátů, ale mají tři hlavní výroky, jichž se dovolávají. Toto je jeden z nich; protože právě sem přicházejí a říkají: „Řekli jsme mu o některých jeho dřívějších omylech,“ a budou tvrdit, že když ona říká „že 1335 dní skončilo“, bylo to jedním z jeho omylů. Vidíte, jak lze tuto gramatickou stavbu poněkud překroutit: „Řekli jsme mu o některých jeho dřívějších omylech? Také jsme mu řekli, že 1335 dní skončilo;“ avšak zastánci stanovování času říkají: řekli jsme mu o některých jeho dřívějších omylech a jedním z těch omylů bylo, že učíš, že 1335 dní skončilo, a to je omyl.“ Takže to můžete překroutit oběma způsoby.

Poprvé jsem se s Eugenem Prewittem střetl tváří v tvář v Oklahomě a on tvrdí, že dějiny milleritů se na konci světa neopakují, a já mu uvádím několik výroků z Ducha proroctví.

A říká: „Jeffe, víš, že Ellen Whiteová byla nedbalá pisatelka.“

I řekl jsem: „Co tím míníte?“

A přešel k tomuto citátu. Říká, že tento citát dokazuje, že je nedbalou pisatelkou; protože ví, že já vím, že stanovovatelé času mohou tento citát překroutit, budou-li chtít.

Nuže, skutečnost, že nějaké místo, jako je Washita, má vliv, který své studenty učí, že Ellen Whiteová je nedbalá autorka, je jedna věc; avšak je zde skutečně nedbalou autorkou?

— „Cítila jsem, že musím říci několik slov. Ve jménu Ježíše jsem vstala a asi během pěti minut se shromáždění změnilo. Všichni to pocítili v témže okamžiku. Každá tvář se rozzářila. Přítomnost Boží naplnila to místo. Bratr Hewit padl na kolena a začal plakat a modlit se. Byla jsem uchválena ve vidění a spatřila jsem mnoho toho, co nemohu napsat. Mělo to veliký účinek na bratra Hewita. Vyznal, že je to od Boha, a pokořil se až v prach. Od té schůze stále píše a nyní píše od téhož stolu, přičemž odvolává všechny své bludy, které hlásal. Věřím, že ho Bůh pozvedá a že je způsobilý působit dobro, jestliže skrze něho bude Bůh jednat.

Mnoho lásky drahé sestře Gorhamové. Vyřid'te jí, aby byla silná. Bůh je s ní a neopustí ji. Mnoho lásky vám všem. Doufám, že děti nebudou ospalé, nýbrž že budou mít zájem o pravdu a budou horlivé, aby upevnily své povolání a vyvolení. Pište, jistě pište, a nečiňte tak, jak jsem činila já. Miluji vás, vás všechny. Pište.“ Manuscript Releases, svazek 16, 206–209. Napsáno v Paris, Maine, 27. listopadu 1850.

Bratři a sestry, jaký je historický kontext tohoto výroku; kde to píše? Píše to roku 1850 v domě bratra Nicholse.

V tomto časovém období, co Pán činí? Ukazuje, že průkopníci mají správný pohled na „Daily“, a ona se tím zabývá. Říká, že Kristova služba ve svatyni je nesprávným pohledem na „Daily“.

V těchto dějinách, v těchto právě dějinách — ne pouze v těchto právě dějinách a ne jen v tom právě roce, ale v tom právě měsíci roku — dostává vidění a objasňuje tuto pravdu o průkopnickém stanovisku k výrazu „Každodenní“, když říká, že ti, kdo hlásali volání o hodině soudu, měli správný náhled na „Každodenní“; a v témž odstavci říká: „Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla

řízena rukou Páně a že nemá být měněna a že ti, kdo hlásali volání o hodině soudu, měli správný náhled na „Každodenní“.

A co říká o Denní oběti tento graf z roku 1843? Inu, říká, že byla odstraněna roku 508 po Kr.; a že o 1335 let později vás to přivádí k roku 1843 a že těch 1335 let je v minulosti.

Dovedete si představit, že právě v tom měsíci, právě v tom roce by řekla bratru Hewitovi z Dead River, že to je stále ještě budoucí?

Dobře, tito určovatelé času, tito určovatelé času a tito lidé, kteří věří, že sestra Whiteová je nedbalá pisatelka. Dějiny to nepotvrzují.

Chci tedy, abyste viděli, že Ellen White v souvislosti s „Každodenní“ rozuměla i číslu 1335.

Ellen Whiteová nejenže neudělila své schválení tomu, že „Denní“ je pohanství; chápala, že tím začíná proroctví o 1335 letech, které skončilo v roce 1843, a toto stanovisko veřejně hájila proti bratru Hewitovi z Dead River. Vidíte to?

A v tomtéž měsíci, kdy ona říká, že Kristova služba ve svatyni jako Každodenní přináší pouze temnotu a zmatek, její manžel v reakci na toto vidění toto učení odstraňuje z Review and Herald.

Zde nahoře ve vašich poznámkách, tam, kde je napsáno „Tabule 1850“, je uvedeno toto [odkaz na třetí sloupec zleva na Tabuli 1850, text následující za Ježíšem na kříži v roce 31 po Kr.]. Chtěl jsem, abyste to mohli mít ve svých poznámkách.

Pryč Daniel 11:31 508

A potom zde na tabuli z roku 1843 [s odkazem na prostřední sloupec, pod Ježíšem na kříži v roce 31 po Kr.]:

Odstranění ustavičné oběti. Dan. 12,11.12

Dobře, toto jsou tyto dva diagramy.

Sestra Whiteová chápala, že tito muži zastávali správný výklad, a rozuměla tomu, že tím byla zahájena proročká lhůta 1335 let, která skončila roku 1843; a rozuměla také tomu, že to představovalo odstranění pohanské nadvlády v roce 508.

Pod těmito dvěma odkazy na tabule máte další citát z časového období bratra Nicholse a ona kárá lidi za to, že vytvářejí jiné tabule, protože jejich výtvarné zpracování je satanské; kdežto, jak říká, výtvarné zpracování na těchto dvou tabulích je nebeské. Říká:

„Viděla jsem, že záležitost vytváření tabulí byla zcela nesprávná. Pocházela od bratra Rhodese a pokračoval v ní bratr Case. Byly vynakládány prostředky na zhotovování tabulí a vytváření neohrabaných, odpudivých obrazů, aby představovaly anděly a slavného Ježíše. Viděla jsem, že takové věci se Bohu nelíbily. Viděla jsem, že Bůh byl při vydání tabule bratrem Nicholsem.“—

Kdo stál za vydáním této tabule z roku 1850? Bůh!

— „Viděla jsem, že v Bibli bylo“ — co? — „proroctví o této tabuli; a jestliže je tato tabule určena pro Boží lid, jestliže je dostačující pro jednoho, je jí i pro druhého, a jestliže jeden potřeboval novou tabuli zhotovenou ve větším měřítku, potřebují ji všichni právě tak.“

„Viděla jsem, že v bratru Caseovi byla neklidná, tísnivá, nenasycená a nevděčná nálada, která si přála další obrazovou tabuli. Viděla jsem, že tyto malované tabule měly na shromáždění zhoubný vliv. Vnášelo to do shromáždění lehkomyšlného, povrchního ducha posměchu.“ —

Nyní je to ten, o němž chci, abyste důkladně přemýšleli.

— „Viděla jsem, že tabule nařízené Bohem působily na mysl příznivě, i bez vysvětlení.“ —

„Viděla jsem, že mapy,“ v množném čísle, „byly nařízeny Bohem . . .“ Které mapy, v množném čísle, byly nařízeny Bohem? Tyto dvě mapy [mapa z roku 1843 a mapa z roku 1850] byly nařízeny Bohem.

Tyto dva diagramy jsou naplněním Abakuka 2.

— „Na zobrazení andělů na tabulích je cosi lehkého, půvabného a nebeského. Mysl je téměř nepostřehnutelně vedena k Bohu a k nebi. Avšak jiné tabule, které byly zhotoveny, vzbuzují odpor a způsobují, že mysl prodlévá více na zemi než v nebi. Obrazy představující anděly se podobají spíše ďábelským bytostem než nebeským bytostem. Bylo mi ukázáno, že tabule po celé dny i týdny zaměstnávaly mysl bratra Casea, zatímco měl hledat u Boha nebeskou moudrost a růst v milostech Ducha a v poznání pravdy.

„Bylo mi ukázáno, že kdyby prostředky, které byly promrhány na vydávání tabulí, byly vynaloženy na to, aby byla pravda jasně předložena bratřím prostřednictvím vydávání traktátů atd., přineslo by to mnoho dobra a zachránilo duše. Bylo mi ukázáno, že záležitost zhotovování tabulí se rozšířila jako horečka.“ Manuscript Releases, č. 13, s. 359; 1853.

1290 a 1335 dní

Mám následující článek z Review and Herald ze dne 28. ledna 1858. Důvod, proč jej máte ve svých poznámkách, spočívá v tom, že můžete vidět, že ještě v roce 1858 stále učí, že „každodenní“ je pohanství. Máte to ve svém odkazu; osm let po roce 1850 stále chápou, že „každodenní“ je pohanství.

„DALŠÍM důležitým prorockým obdobím, na němž je založeno adventní učení, je 1335 dnů z Daniel 12, s nimiž je 1290 dnů tak úzce spojeno. Tato dvě období jsou nám představena takto:“

„—A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dnů. Blaze tomu, kdo vyčká a dojde do tisíce tří set třiceti pěti dnů. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.“ Daniel 12,11–13.

Otázky se ihned vynořují: Můžeme určit, od kterých událostí mají být tato období počítána? A jestliže ano, můžeme určit, kdy nastala? Nejprve zkoumáme: Co je ono „ustavičné“ (obětování) a ona „ohavnost pustošící“? Bude upozorováno, že slovo obětování je vytištěno kurzívou, což

naznačuje, že jde o doplněné slovo. Totéž bude zpozorováno i v ostatních případech jeho výskytu v knize Daniel, totiž v 11,31 a 8,11–13. Stručně se obraťme k této posledně uvedené kapitole. Ve verši 13 bude patrné, že jsou zde představeny dvě zpustošení: ustavičné (zpustošení) a přestoupení zpustošení. Tuto skutečnost vyložil Josiah Litch tak zřetelně, že nemůžeme učinit nic lepšího než citovat jeho slova:*

„—Denní oběť je nynějším čtením tohoto textu; avšak v originále se nic takového jako oběť nenachází. To se všeobecně uznává. Je to glosa či výklad, který do něj vložili překladatelé. Pravé znění je: „to denní a přestoupení zpustošení“; denní a přestoupení jsou spojeny spojkou „a“, denní zpustošení a přestoupení zpustošení. Jsou to dvě pustošící moci, které měly zpustošit svatyni i zástup.“

Z toho je zřejmé, že „ustavičná“ nemůže mít žádný vztah k židovské bohoslužbě, na niž byla vztahována podle staršího a rozšířenějšího názoru; a to je dále patrné z úvahy, že jsou-li tato období, ať již chápána doslovně či obrazně, počítána od jakéhokoli odnětí této bohoslužby, nepřivádějí nás k vůbec žádné události hodné zaznamenání.

„Každodenní“ a „ohavnost“ tedy představují dvě zpustošující mocnosti, které měly utiskovat církev: můžeme určit, jaké to jsou mocnosti? Stačí, abychom v tomto bodě přijali způsob uvažování Williama Millera, a dospějeme ke stejnému závěru jako on. Praví:“

„—Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, v němž by se [ta ustavičná] vyskytovala, leda u Daniela. Potom jsem [s pomocí konkordance] vzal ta slova, která s ní stála ve spojení: —odstranit; —odejme ustavičnou; —od té doby, co bude ustavičná odňata; atd. Četl jsem dál a domníval jsem se, že v tom textu nenaleznu žádné světlo. Konečně jsem dospěl k 2 Tesalonickým 2,7.8: —Neboť tajemství nepravosti již působí; toliko ten, kdo nyní zdržuje, bude zdržovati, dokud nebude odstraněn z cesty, a tehdy bude zjeven ten bezzákonný. atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! To je ono! To je —ta ustavičná! Nuže tedy, co Pavel míní slovy —ten, kdo nyní zdržuje nebo překází? Výrazem —Člověk hříchu a —ten bezbožný je míněno papežství. Nuže, co je tím, co brání tomu, aby bylo papežství zjeveno? Inu, je to pohanství. Tedy —ta ustavičná musí znamenat pohanství.“+

Z Daniela 8 vidíme, že je to malý roh, který následoval po kozlu neboli řecké říši, jenž odnímá „ustavičnou“; a je to jediná moc, která je uváděna na scénu po rozdělení Alexandrova království až do doby, kdy měla být svatyně očištěna na konci 2300 dnů. Tento malý roh jsme na jeho náležitém místě ukázali jako Řím pojatý jako celek, odpovídající čtvrtému království v ostatních Danielových viděních. Nyní je skutečností, že v římské moci skutečně nastala změna od pohanství k papežství. Pohanství od dnů asyrských králů až do doby své přeměny v papežství bylo onou ustavičnou neboli, jak to překládá profesor Whiting, „neustálou“ zpustošující mocí, již se satan stavěl proti věci Jehovově. Ve svých kněžích, svých oltářích a svých obětech neslo podobnost s levitskou formou Jehovova uctívání; avšak když levitská forma ustoupila křesťanské formě bohoslužby, musel satan, aby mohl dílu úspěšně odporovat, změnit také svou formu odporu; proto jsou chrámy, oltáře a sochy pohanství pokřtěny do rouhání papežství.

„Avšak v proroctví se praví, že ustavičná, pohanství, má svatyni a že místo její svatyně mělo být svrženo. Že je svatyně často spojována s modlářstvím a pohanstvím jako místo jeho oddanosti a uctívání, je zřejmé z následujících textů Písma: Izajáš 16,12; Amos 7,9, 13, okraj. Ezechiel 28,18. O svatyni ustavičné z Daniele 8 předkládáme následující od Apolla Hala:“

„—Co může být míněno —svatyní‘ pohanství? Pohanství i blud všeho druhu mají své svatyně stejně jako pravda. Jsou to chrámy neboli azylová místa zasvěcená jejich službě. Lze tedy předpokládat, že je zde řeč o nějakém určitém a proslulém chrámu pohanství. Který z jeho četných význačných chrámů by to mohl být? Jedna z nejvelkolepějších ukázek klasické architektury se nazývá Pantheon. Jeho jméno znamená —chrám neboli útulek všech bohů‘. Místem, kde se nachází, je Řím.+ Modly národů podmaněných Římany byly posvátně ukládány do některého výklenku či oddílu tohoto chrámu a v mnoha případech se stávaly předmětem uctívání i ze strany samotných Římanů. Mohli bychom nalézt chrám pohanství, který by byl nápadněji —jeho svatyní‘.“

„Když jsme nyní zjistili, že „každodenní“ je pohanství a přestoupení zpustošení, neboli „ohavnost, která pustoší“, je papežství, a že zvláštní svatyní pohanství byl Pantheon a „místem“ jeho umístění byl Řím, tážeme se dále.

„1. Bylo pohanství ‚odňato‘ římskou občanskou mocí? Domníváme se, že na toto proroctví odpovídá následující výrok o důležité a dobře známé skutečnosti z dějin církve i světa. Vztahuje se na Konstantina, prvního křesťanského císaře, a praví:“

„—Jeho prvním vládním aktem bylo rozeslání ediktu po celé říši, v němž své poddané vybízel, aby přijali křesťanství.“++

„2. Bylo Římem město či místo jeho svatyně (Pantheon), svržené autoritou státu? Na tuto otázku odpovídá následující výňatek:“

„—Smrt posledního Konstantinova soka zpečetila mír říše. Řím byl opět nespornou královnou národů. Avšak v té hodině povznesení a lesku byla vyzdvížena až na samý okraj propasti. Její příští krok měl vést dolů a být nenapravitelný. Přenesení vlády do Konstantinopole historika dosud uvádí v rozpaky. Byl to čin v přímém rozporu s celým směrem dávných a ctihodných předsudků římského ducha. Nebylo to dílo požitkářského Asiata, oddaného rozkoším východních zvyků a podnebí, nýbrž železného dobyvatele, zrozeného na západě a pohrdajícího, jako všichni Římané, obyčeji Orientálců; bylo to dílo bystrého politika, a přece bylo v nejzjevnější míře politicky neprozíravé. A přesto Konstantin opustil Řím, velikou pevnost a trůn Caesarů, kvůli bezvýznamnému koutku Thrákie a vynaložil zbytek svého silného a ctižádostivého života na dvojí námahu: povznést kolonii na hlavní město své říše a snížit hlavní město na slabé pocty a poníženou moc kolonie.“*

Tento záznam z pera dějepisce je příliš jasný, než aby potřeboval komentář. Místo jeho svatyně bylo svrženo, praví proroctví; a po takovém vyličení skutečností, jako je uvedeno výše, musí být s jeho použitím spokojeni i ti nejpřísnější v prorockém výkladu.

„Od té doby, co bude odstraněna každodenní oběť a postavena ohavnost pustošící, bude tisíc dvě stě devadesát dní. Blaze tomu, kdo vytrvá a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů.“ Vzhledem ke skutečnostem, které máme před sebou, že „každodenní oběť“ je pohanství, že „ohavnost pustošící“ je papežství, že v římské moci došlo ke změně od prvního k druhému, a to autoritou státu, nezbývá nám než dále zkoumat, kdy k tomu došlo takovým způsobem, aby se naplnilo proroctví; neboť jestliže to můžeme zjistit, máme výchozí bod, od něhož se mají datovat prorocká období v textu, který je před námi. Proto,

„3. Kdy nastala událost, o níž se v proroctví mluví? Všimněme si, že otázka nezní, kdy byli svatí vydáni do rukou papežství, nýbrž kdy byla změna náboženství z pohanství na papežství provedena natolik, že se toto posledně jmenované stalo národním náboženstvím a bylo uvedeno do postavení, v němž mohlo zahájit svou dráhu. Toto, jako všechny jiné velké převraty, nebylo dílem okamžiku. Jeho počáteční působení bylo zjevné již dávno předtím. Pavel řekl, že již za jeho dnů bylo tajemství nepravosti, Člověk hříchu, „ohavnost zpustošení,“ již v činnosti. A právě ve světle tohoto Písma musíme rozumět slovům našeho Pána v Matouši 24,15 o ohavnosti zpustošení, kde zjevně odkazuje na Daniel 9,27. Neboť ačkoli pohanství v roce 70, kdy byl Jeruzalém zničen Římany, ještě neustoupilo papežství, přece rozumíme tomu, že moc, která se tehdy objevila, poněkud pozměněná ve jménu a podobě, byla právě tou mocí, která měla jako ohavnost zpustošení sužovat svaté a pustošit církve Nejvyššího.“

Až do doby obrácení Chlodvíka, krále Francie, k němuž došlo roku 496, byli Frankové i ostatní národy západního Říma pohané; avšak po této události byly snahy obrátit modloslužebníky ke Kristu korunovány velikým úspěchem. Říká se, že Chlodvíkovo obrácení dalo vzniknout zvyku oslovovat francouzského panovníka tituly Nejvíce křesťanské Veličenstvo a Nejstarší syn církve.⁺ Mezi touto dobou a rokem 508 po Kr. byli „spojenectvími“, „kapitulacemi“ a výboji podrobeni „Avborici“, „římské posádky na západě“, Bretaň, Burgundané a Vizigóti.⁺⁺

„—Pohanství v západní římské říši, ačkoli nepochybně zdržovalo postup křesťanské víry, zejména v těch národech, které byly sužovány, jako v případě Anglie, vpády barbarských kmenů, kteří setrvali v modlářství, od nynějška již nemělo moc, i kdyby mělo sklon, potlačit katolickou víru nebo zamezit zásahům římského pontifika.

„Od té doby bylo papežské ohavnosti dopřáno vítězství, pokud šlo o pohanství. Její budoucí zápasy byly vedeny s ostatními křesťanskými sektami, s nimiž se vždy nakládalo jako s heretiky; a s knížaty, s nimiž se vždy nakládalo jako se vzbouřenci nebo rozdělovateli těla Kristova. Přední mocnosti Evropy se zřekly své náklonnosti k pohanství jen proto, aby zachovaly jeho ohavnosti v jiné podobě; neboť pohanství potřebovalo jen být pokřtěno, aby se stalo křesťanským v katolickém smyslu; a kdykoli to vyžadovaly zájmy nebo pomsta jeho předsedajícího služebníka, musely být jejich statky a trůny — a snad i jejich životy — položeny na oltář. SS

* Prorocký výklad, svazek 1, 127.

„+ Goodrichovy Universal Hist. a Guthrieho Geog.“

+ Mosheimovy Dějiny křesťanství, svazek 1, s. 132, 133.

„V Anglii založil Artur, první křesťanský král, křesťanské bohoslužby na troskách pohanství.* Rabin, který si ve svých dějinách činí nárok na větší přesnost v chronologii událostí, uvádí, že byl zvolen panovníkem Británie roku 508. Kniha 2, 129.

„V jakém stavu byl v této době Římský stolec? — Symmachus byl papežem od roku 498 nebo 499 do roku 514. Jeho pontifikát byl charakterizován těmito pozoruhodnými okolnostmi a událostmi:“

„1. On —opustil pohanství“, když vstoupil do „církve Říma“.

„2. K papežskému stolci si proklestil cestu zápasem se svým soupeřem až do prolévání krve. Du Pin.

„3. Poctami, které mu byly prokazovány jako nástupci sv. Petra.“

„4. Exkomunikací císaře Anastasia.“+

„Jak dalece,“ praví Mosheim, „názory některých nahrávaly panovačným nárokům římských pontifiků, lze si snadno představit z výroku Ennodia, onoho nechvalně proslulého a přemrštěného pochlebníka Symmachy, jenž byl prelátem pochybné pověsti. Tento příživný panegyrik mimo jiné nepatřičné výroky zastával tvrzení, že pontifik byl ustanoven soudcem na místě Božím, jež zastával jako náměstek Nejvyššího.“++

„Silou, která byla katolické věci na Západě zajištěna, těmito úspěchy a působením vikářů i jiných zástupců Římského stolce, byla papežská strana v Konstantinopoli postavena do postavení, v němž mohla ospravedlnit otevřené nepřátelství ve prospěch svého pána v Římě. Roku 508 se vichr fanatismu a občanské války prohnal v ohni a krvi ulicemi východní metropole.“

Gibbon při letech 508–514, když hovoří o nepokojích v Konstantinopoli, říká: „Sochy císaře byly rozbity a jeho osoba byla ukryta na předměstí, až se na konci tří dnů odvážil doprošovat se milosrdenství svých poddaných. [Papežství triumfuje.] Bez diadému a v postoji prosebníka se Anastasius objevil na trůnu v cirku. Katolíci před jeho tvář přednesli pravý Trisagion; jásali nad nabídkou, kterou vyhlásil hlasem herolda, totiž že se vzdá purpuru; vyslechli napomenutí, že jelikož nemohou všichni vládnout, měli by se předem shodnout na volbě panovníka; a přijali krev dvou neoblíbených ministrů, které jejich pán bez váhání odsoudil lvům. Tato zuřivá, avšak přechodná povstání byla povzbuzena úspěchem Vitaliana, který se svým vojskem Hunů a Bulharů, z větší části modloslužebníků, prohlásil za zastávce katolické víry. V této zbožné vzpouře zpustošil Thrákii, oblehl Konstantinopol, vyhubil šedesát pět tisíc svých spolukřesťanů, až dosáhl odvolání biskupů, zadostiučnění papeži a ustanovení chalcedonského koncilu, pravověrné smlouvy, neochotně podepsané umírajícím Anastasiem a věrněji plněné strýcem Justinianem. A takový byl výsledek první z náboženských válek, které byly vedeny ve jméno a učeňníky Boha pokoje.“ SS

Následujícím výňatkem z díla Appolla Halea uzavíráme svědectví k tomuto bodu: —Nyní zveme naše novodobé Gamaliele, aby spolu s námi zaujali stanovisko na místě svatyně pohanství (na něž je nyní vznášen nárok jako na „dědictví sv. Petra“) v roce 508. Pohlédneme o několik let zpět do minulosti a hrubé pohanství severních barbarů se valí na navenek křesťanskou říši západního Říma — všude vítězí — a jeho vítězství jsou všude provázena nejkrutější krutostí. . . . Říše padá a je

rozlomena na úlomky. Jeden po druhém páni a vládci těchto úlomků opouštějí své pohanství a vyznávají křesťanskou víru. V náboženství dobyvatelé ustupují poraženým. Avšak pohanství stále triumfuje. Mezi jeho stoupenci je jeden neoblomný a úspěšný dobyvatel. (Chlodvík.) Brzy však i on sklání se před mocí nové víry a stává se jejím zastáncem. Stále vítězí, avšak jako hrdina a dobyvatel dosahuje vrcholu právě v bodě, který zaujímáme, roku Páně 508.

„— V témže roce nebo kolem něj je poslední významná část padlé říše veřejně, a korunovací jejího triumfujícího ‚panovníka‘, christianizována.

„—Papežem pro období, na němž stojíme, je nedávno obrácený pohan. Krvavý zápas, který je dosadil na stolec, byl rozhodnut zásahem ariánského krále. Klanějí se mu a zdraví jej jako toho, kdo zaujímá —místo Boha na zemi.‘ Senát je natolik pod jeho mocí, že na základě pouhého podezření, že to vyžadují zájmy římského Stolce, exkomunikují císaře. . . . Roku 508 je pod trůnem Východořímské říše odpálena mina. Výsledkem zmatku a sváru, které to vyvolá, je ponížení jejího právoplatného pána. Nyní zní otázka: v kterém čase bylo pohanství potlačeno natolik, aby uvolnilo místo své náhradě a nástupci, papežské ohavnosti? Kdy byla tato ohavnost postavena do postavení, z něhož mohla započít svou dráhu rouhání a krve? Existuje pro její „postavení“ či „vztyčení“ na místě pohanství nějaké jiné datum než 508? Jestliže tato tajuplná kouzelnice dosud nepřivedla všechny své oběti do své moci, zaujala již své postavení a někteří podlehlí jejímu kouzlu.

„Ostatní jsou nakonec podmaněni — a králové, i lidé a zástupy, i národy a jazyky,“ jsou přivedeni pod moc onoho kouzla, které je připravuje, aby se, i když jsou „opojeni krví mučedníků Ježíšových,“ „domnívali, že konají službu Bohu,“ a aby si namlouvali, že jsou výlučnými oblíbenci nebe, zatímco se stávají snazší a bohatší kořisti pro zavržení pekla.“*

„Máme toto datum. ‚Každodenní‘ byla odňata a ohavnost pustošící postavena roku 508. Počítáme-li od tohoto bodu, 1290 dnů neboli let končí v roce 1798, kdy, jak již bylo ukázáno, byla občanská moc papeži odňata ramenem Buonapartovým. 1335 dnů nás přivádí o 45 plných let za tuto událost.“

„Někteří však mohou říci: Jak to, že období ukončujete v minulosti? Nečteme snad, že Daniel má odpočinout a povstat ke svému údělu na konci dnů? Jistě; a my tomu věříme. Ale co znamená pro Daniela povstat ke svému údělu? Tento bod přijde na přetřes, až přistoupíme k výkladu uplynutí času a ke zkoumání událostí, které se skutečně odehrály na konci dnů. Zatím zde spouštíme kotvu až do dalšího týdne.“ Review and Herald, 28. ledna 1858.

Chyby a nebezpečí Prescott a Daniellse; města, v nichž se má pracovat

(A. G. Daniells byl zvolen předsedou Generální konference v roce 1901. To naznačuje, že tento dokument byl napsán v roce 1910, v době, kdy byla paní Whiteová velmi znepokojena Daniellovým zanedbáváním měst a jeho zapojením do sporu o „Daily“.)

Nedávno Steve Wohlberg prohlásil, že nemusí zaujímat stanovisko k „každodenní oběti“, protože Ellen Whiteová nikdy k „každodenní oběti“ stanovisko nezaujala; a je-li pro prorokyni dostatečné zaujmout takové stanovisko, je to dostatečné i pro něj.

Nuže, Ellen Whiteová skutečně zaujímala stanovisko k „Denní“. Řekla, že millerité na ni měli správný názor, a chápala, že se jednalo o pohanství. Chápala, že když bylo pohanství odstraněno, začalo 1335; a chápala, že jiné názory než tento přinášejí pouze temnotu a zmatek.

A jediným, o němž lze z dějin roku 1850 doložit, že byl skutečně vyčleněn jako ten, který přináší temnotu a zmatek, je Crosierův názor, že „ustavičná“ představovala Kristovu službu ve svatyni; proto se domnívám, že měla porozumění tomu, co „ustavičná“ je, nejen tomu, co je, ale i tomu, co představuje, protože jestliže tuto pozici opustíte, upadnete do temnoty a zmatku.

Avšak v roce 1910 Ellen Whiteová také pokárala předsedu Generální konference a W. W. Prescottta za to, že prosazovali tentýž názor jako Crosier.

A žádný historik nebude tvrdit, že Prescott, Willie White a A. G. Daniells, když prosazovali „Denní“, prosazovali myšlenku, že „Denní“ představuje Kristovu službu ve svatyni. To každý ví.

Avšak zde máte celý článek z Manuscript Releases, svazek 20.

Kdy to bylo vydáno? Nuže, bylo to vydáno v roce 1888; je to tedy v roce 1888 k dispozici studentům adventismu k posouzení.

Kdy Willie White, Prescott a Daniells ustavili v adventismu falešný názor na „Daily“? Své dílo vykonali v letech 1919 až 1931. Do roku 1931 na to zapomeňte!! Adventismus bude učit, že „Daily“ představuje Kristovu službu ve svatyni, protože přijal výklad Písma, který pochází z odpadlého protestantismu a katolicismu. A od tohoto bodu je „Daily“ ztotožňováno s Kristovou službou ve svatyni.

Ach, jsou zde některé hlasy, které se tomu stavějí na odpor, ačkoli vědí lépe, avšak od té chvíle se příliv zcela obrátil.

A pak v roce 1988 Ellen White Estate pro nás zveřejnil toto prohlášení z roku 1910 právě v době, kdy otázku „Daily“ rozvířili Prescott, Daniells a Willie White.

V této etapě naší zkušenosti nemají být naše mysli odváděny od zvláštního světla, které nám bylo dáno k uvážení na důležitém shromáždění naší konference. A byl tam bratr Daniells, na jehož mysl působil nepřítel;

Co to znamená? Co znamená, že nepřítel působí na vaši mysl? Znamená to, že Duch svatý nepůsobí na vaši mysl.

„...a na vaši mysl i na mysl staršího Prescottta působili andělé, kteří byli vyhnáni z nebe...“

Satanovým dílem bylo odvést vaše mysli, aby byly vnášeny čárky a tečky, k jejichž vnesení vás Pán nevedl. Nebyly podstatné. To však pro dílo pravdy znamenalo mnoho. A představy vašich myslí, pokud jste mohli být odvedeni k čárkám či tečkám, jsou dílem satanova vynalézání. Domníváte se, že opravováním drobných věcí v napsaných knihách byste konali veliké dílo. Avšak je mi uloženo říci: Mlčení je výmluvnost.

Chtěli zasáhnout do knihy Uriáše Smithe *Thoughts on Daniel and Revelation* a odstranit to, co v ní řekl o „každodenní oběti“, totiž že představuje pohanství. Proto je v tomto časovém období jedním z mužů, kteří bojují proti Williemu Whiteovi, Prescottovi a Daniellovi, muž jménem Larry Smith.

Kdo je Larry Smith? To je syn Uriášův a ví, co chtějí udělat, a stojí při svém otci: „Denní“ je pohanství.

„Mám říci: Přestaňte hledat chyby. Kdyby se tento ďáblův záměr mohl uskutečnit, pak se vám jeví, že by vaše dílo bylo pokládáno za nanejvýš podivuhodné ve svém pojetí. Nepřítel měl v plánu soustředit všechny domněle sporné rysy tam, kde se všechny druhy myslí neshodovaly.“

„A co potom? Právě to dílo, které těší ďábla, by se uskutečnilo. Těm, kdo jsou vně, by bylo podáno takové zobrazení naší víry, jaké by jim právě vyhovovalo, které by rozvíjelo povahové rysy, jež by“

udělat co? „způsobit veliký zmatek.“

Byly přijaty i jiné výklady „každodenního“, které přinášejí zmatek a temnotu.

„a využívat zlaté chvíle, které by měly být horlivě věnovány tomu, aby byla lidu předložena velká zvěst. Výklady k jakémukoli předmětu, na němž jsme pracovali, by nemohly být všechny ve vzájemném souladu, a výsledkem by bylo zmatení myslí věřících i nevěřících. Právě to je to, co Satan zamýšlel, aby nastalo — cokoli, co by mohlo být zveličeno jako nesouhlas.“

Dá-li Pán, až začneme tyto nauky dokazovat na základě našeho studia Bible, podíváme se na Ezechiele 28; protože právě v Ezechielovi 28 je určen samotný kořen Ustavičné. Ezechiel 28 pojednává o vyvýšení Lucifera a ona to vyznačuje; protože zatímco se snažili tvrdit, že Ustavičná představuje Kristovu službu ve svatyni, nejenže odmítali pravý pohled na Ustavičnou, symbol sebevyvyšování, ale ve své vlastní zkušenosti právě toto sebevyvyšování zjevovali. Zdůrazňuje, že by do našich řad vnesli zmatek.

Nyní je zde velké dílo, v němž mohou působit cizí duchové. Pán však má dílo, které má být vykonáno k záchraně hynoucích duší; a ona místa, která by Satan v přestrojení mohl zaujmout a tak vnášet zmatek do našich řad, ta obsadí dokonale, a všechny ty malé rozdíly se zvětší a stanou se nápadnými.

A co to znamená: „A bylo mi ukázáno“? Bůh jí to výslovně řekl.

„A bylo mi od samého počátku ukázáno, že Pán nesvěřil břímě tohoto díla ani starším Daniellovi, ani Prescottovi. Mají být vnášeny satanovy úklady? Má být toto „každodenní“ tak velkou věcí, aby bylo uváděno a mátló myslí a zadržovalo postup díla v tomto důležitém období času? Nemá tomu tak být, ať je tomu jakkoli. Tento předmět nemá být zaváděn,“

Sestra Whiteová rozuměla pojmu „Denní“ a rozuměla tomu, že učení, podle něhož „Denní“ znamená Kristovu službu ve svatyni, je něčím, co pochází od andělů, kteří byli vypuzeni z nebe, a že přináší pouze zmatek a temnotu; a znala stanovisko průkopníků, že „Denní“ představuje pohanství a že když bylo „Denní“ odňato, začalo časové proroctví 1335 let. To věděla. Znala ten

rozdíl, bez ohledu na to, co chtějí tihle muži tvrdit.

„Nemělo by tomu tak být, ať se stane cokoli. Toto téma by nemělo být otevíráno, neboť duch, který by tím byl vnesen, by byl odpuzující, a Lucifer sleduje každý pohyb. Satanské mocnosti by zahájily své dílo a do našich řad by byl vnesen zmatek. Nemáte žádné povolání vyhledávat rozdílnost názorů v tom, co není zkušební otázkou; avšak vaše mlčení je výmluvné. Mám tuto záležitost zcela jasně před sebou. Kdyby ďábel mohl do těchto témat zaplést někoho z našeho vlastního lidu, jak si předsevzal učinit, satanova věc by zvítězila. Nyní je třeba bez prodlení chopit se díla a nevyjadřovat žádný [rozdílný] názor.“

Satan by podnítil ty muže, kteří od nás vyšli, aby se spojili se zlými anděly a zdržovali naše dílo nepodstatnými otázkami; a jaké jásání [by nastalo] v táboře nepřítelů. Semkněte se, semkněte se. Každý rozdíl ať je pohřben. Naším dílem nyní je věnovat veškerou svou tělesnou sílu i sílu mozku a nervů tomu, abychom tyto rozdíly odstranili z cesty a aby všichni byli zajedno. Kdyby bylo Satanovi s jeho velikou neposvěcenou moudrostí dovoleno získat byt i sebemenší oporu, [radoval by se].

Když jsem nyní viděla, jak pracujete, má mysl obsáhla celou situaci i následky, které by nastaly, kdybyste pokračovali a dali stranám, které nás opustily, sebemenší příležitost vnést zmatek do našich řad. Váš nedostatek moudrosti by byl právě tím, co by si satan přál. Vaše hlasité prohlášení nebylo pod vnuknutím Ducha svatého. Bylo mi uloženo říci vám, že vaše hledání chyb ve spisech mužů, kteří byli vedeni Bohem, není vnuknuto Bohem. A jestliže je to moudrost, kterou by starší Daniells chtěl dát lidu, pak mu v žádném případě nesvěřujte úřední postavení, neboť nedovede usuzovat od příčiny k následku. Vaše mlčení v této věci je vaší moudrostí. Nuže, cokoli se podobá hledání chyb v publikacích mužů, kteří již nejsou naživu, není dílem, které Bůh dal komukoli z vás konat. Neboť kdyby tito muži — starší Daniells a Prescott — byli následovali dané pokyny při práci ve městech, bylo by mnoho, velmi mnoho těch, kdo by byli přesvědčeni o pravdě a obráceni, schopných mužů, kteří [nyní] jsou v postaveních, kde k nim již nikdy nebude možno dospět.

„Na celý svět je třeba pohlížet jako na jednu velikou rodinu. A když máte takový pramen poznání, z něhož můžete čerpat, proč jste po léta ponechávali svět, aby hynul, když vám byla dána svědectví našeho Pána Ježíše Krista? Právě náboženství nás učí pohlížet na každého muže i ženu jako na bytost, jíž můžeme prokázat dobro.“

Toto vyšlo tiskem již před mnoha lety: —Vyrovnaná mysl,“ svědectví staršímu Andrewsovi. Mysl může být pěstována tak, aby se stala mocí k poznání, kdy mluvit a jaká břemena vzít na sebe a nést, neboť Kristus je vaším učitelem. A velmi jsem se o vás obávala [když jsem vás viděla], jak vyvyšujete svou moudrost a ubíráte se cestou, jež má přinést rozdíly v názorech. Pán volá po moudrých mužích, kteří dovedou mlčet, je-li to pro ně moudré. Chcete-li být celistvým mužem, potřebujete posvěcení skrze Ježíše Krista. Nyní právě započalo dílo, ať je tedy moudrost patrná v každém kazateli, v každém předsedovi sdružení. Zde však pro vás bylo dílo, jehož jste se měl chopit již před lety, kdy jste byl potřebný, abyste pozvedl svůj hlas právě pro toto dílo. Kristus dal všemu svému lidu zvláštní pokyny, co mají činit a co činit nemají. A zbývá nám jen krátký čas, abychom uskutečňovali Hospodinovu spravedlnost. Můžete rozumět Hospodinově cestě. Viděla jsem váš záměr vést věci podle vlastního uvážení poté, co jste byl

ustanoven předsedou. Myslel jste si, že učiníte podivuhodné věci, což by bylo dílo, které vám Bůh nevložil do rukou, abyste je konal. Nyní vašim dílem není utlačovat, nýbrž uvolňovat každou možnou potřebu, přijal-li vás Pán ke službě. Vy jste však již velmi záhy podal důkaz, že se u vás neprojevila moudrost ani posvěcený úsudek. Rozdmýchával jste záležitosti, které by nebyly přijaty, ledaže by Pán dal světlo.

Byla jsem poučena, že neměly [být] činěny takové ukvapené kroky, [jakým bylo] zvolit vás za předsedu konference ještě na další rok. Pán však zakazuje jakékoli další takové ukvapené jednání, dokud tato záležitost nebude předložena Pánu v modlitbě; a jelikož vám bylo dáno poselství, že dílo Páně spočívající na předsedovi je nanejvýš vážnou odpovědností, neměl jste žádné mravní právo tak prudce vystoupit, jak jste učinil, ve věci „Daily“ a domnívat se, že váš vliv tuto otázku rozhodne. Byl tu starší Haskell, který nesl těžké odpovědnosti, a je tu starší Irwin a několik mužů, které bych mohla jmenovat, kteří nesou těžké odpovědnosti.

„Kde byla vaše úcta k mužům pokročilého věku? Jakou autoritu jste mohli vykonávat, aniž byste přizvali všechny odpovědné muže, aby věc zvážili? Avšak nyní prozkoumejme tuto záležitost. Nyní musíme znovu uvážit, zda je to soud Páně tváří v tvář dílu, které bylo zanedbáno, abyste projevili svou horlivost nést dílo ještě další rok. Jestliže byste měli nést dílo další rok s pomocí těch, kdo se s vámi spojí, měla by ve vás i ve starším Prescottovi nastat změna. A pokořte svá vlastní srdce před Bohem. Pán v vás bude muset spatřit projev odlišné zkušenosti, neboť jestli kdy muži potřebovali být znovu obráceni v této přítomné době, jsou to starší Daniells a starší Prescott.“

„Mělo by být vybráno sedm mužů, kteří jsou muži moudrosti a kteří působením Boží milosti podávají důkaz znovuobrácení. Neboť jestliže jsou někteří muži tak zaslepeni, že nedovedou usuzovat od příčiny k následku, takže by přehlíželi muže, kteří nesli odpovědnost za dílo, i tyto předsedy konferencí, [že] muži, [kteří] nesou dílo déle než dva roky, by byli pomíjeni a nastal by takový ukvapený důsledek, že by muži zanedbávali právě to dílo, které jim bylo po léta stavěno před oči — dílo ve městech — a starým mužům by nebyla věnována žádná, nebo jen velmi malá, pozornost při hledání rady, nýbrž by hlásali lidu věci, které se sami rozhodnou sdělit, pak to samo vydává svědectví o nebezpečnosti svěřit takovým mužům tak velké a podivuhodné dílo.“

„Kristus není mrtev. Nikdy nedopustí, aby jeho dílo bylo vedeno tímto podivným způsobem. Nechte ty knihy být. Je-li nějaká změna nezbytná, Bůh zajistí, aby soulad v té změně byl zachován, avšak když bylo lidem svěřeno poselství s velkou odpovědností, která je s tím spojena, [Bůh] vyžaduje věrnost, jež působí skrze lásku a očišťuje duši. Starší Daniells i Prescott oba potřebují znovuobrácení. Vkradlo se sem podivné dílo a není v souladu s dílem, které Kristus přišel do našeho světa vykonat; a všichni, kdo jsou skutečně obráceni, budou konat skutky Kristovy.“

„Každý z nás má vykonat dílo, které oslaví Otce. Dospěli jsme ke krizi — buď se právě v této přípravné době přizpůsobit charakteru Ježíše Krista, anebo se o to nepokoušet. Starší Daniellsi, nemáte se cítit volen k tomu, abyste pozvedal svůj hlas do výše, jak jste to činil za podobných okolností. A vězte, že předseda sdružení není vládce. Pracuje ve spojení s moudrými muži, kteří zaujímají postavení předsedů a které Bůh přijal. Nemá volnost zasahovat do spisů v

tištěných knihách, pocházejících z per těch, které Bůh přijal. Již nemají dále vládnout, pokud neprojeví méně panující, ovládající moci. Krize nastala, neboť Bůh bude zneuctěn.“

„Jak hledí Pán na nezpracovaná města? Kristus je v nebi. Nyní má zaznít toto uznání: — Není žádné královské panování. A nyní nastává krize tohoto světa. Nyní jsem tou Mocí, která může zachránit nebo zahubit. Nyní je doba, kdy osud všech je v Mých rukou. Dal jsem svůj život, abych zachránil svět. A ‚já, budu-li vyvýšen,‘ spásná milost, kterou udělím, prokáže, že všichni, kdo budou utvářeni podle božské podobnosti a budou jedno se Mnou, budou pracovat tak, jak pracuji Já svou mocí vykupující milostí.“ Kdokoli chce, [ať] se spojí se svými bratry, aby konali dílo, které jim bylo dáno konat, když zastávají odpovědná místa pod vedením rady, kterou Pán dává, a ať co nejupřímněji usilují pracovat v dokonalém souladu s Tím, který tak miloval svět, že dal svůj život jako plnou oběť za záchranu světa. Promlouvám k našim kazatelům, že když vstupují do díla v našich městech, nechť službu Slova provádí klidná posvátnost. Nemůžeme na mysl lidu učinit náležitý dojem, jestliže . . . [Spodní třetina této stránky ponechána prázdná.]

Cituji ze svého deníku. Pravda, jaká je v Ježíši — mluvte o ní, modlete se za ni, věřte každému slovu v jeho prostotě. Co byste získali, kdyby chyby byly předkládány mužům, kteří odpadli od víry a dali se svést svůdnými duchy, mužům, kteří ještě nedávno byli s námi ve víře? Postavíte se na stranu ďábla? Věnujte svou pozornost neobdělaným polím. Před námi stojí dílo pro celý svět. Byla mi dána zobrazení týkající se Johna Kellogga.

„Velmi přitažlivá osobnost ztělesňovala myšlenky oněch zdánlivě přesvědčivých argumentů, které předkládala, a názory odlišné od pravé biblické pravdy. A ti, kdo lačněli a žíznil po něčem novém, předkládali [tak zdánlivě přesvědčivé] myšlenky, že starší Prescott byl ve velikém nebezpečí. Starší Daniells byl ve velikém nebezpečí, že bude zachvácen klamem, že kdyby tyto názory mohly být hlášány všude, bylo by to jako nový svět.“

„Ano, bylo by tomu tak, avšak zatímco jejich mysl byla takto zaujata, bylo mi ukázáno, že bratr Daniells a bratr Prescott vplétali do své zkušenosti názory duchovního [spiritistického] rázu a přiváděli náš lid k libivým myšlenkám, které by, kdyby to bylo možné, svedly i samé vyvolené.“

Sami vyvolení nebudou svedeni, avšak budou lidé, kteří stojí spolu se samými vyvolenými a kteří svedeni budou. Sami vyvolení jsou moudré panny. Pošetilé panny budou svedeny, že ano?

A když moudré panny v tomto časovém období, kdy je tu pokušení oklamat i samotné vyvolené, přijímají vylití Ducha svatého, co přijímají pošetilé panny? Mocné blouznění z 2. Tesalonickým. I tím se budeme zabývat ve spojitosti s Denní obětí.

—„vplétali do své zkušenosti pocity zdánlivě duchovního [spiritualistického] rázu a přitahovali náš lid ke krásným citům, které by, kdyby to bylo možné, svedly i samé vyvolené.“

Jaké je samo nejzákladnější jádro spiritismu?

Pokud jde o příběh krále Saula, co řekl Samuel? „Vzdor je jako čarodějnictví.“ Vzdor je čarodějnictví.

Kam se Saul nakonec dostane?

Z PUBLIKA: S čarodějnicí z Én-dóru.

S čarodějnicí z Én-dóru.

Co to bylo, co král Saul učinil, a co vyvolalo tento sled událostí, jenž jej dovedl až k čarodějnicí z Én-dóru? Povýšil své slovo nad Boží slovo. Bylo mu řečeno, co má učinit, avšak přesto šel svou cestou a učinil to, co chtěl učinit.

Samá podstata spiritualismu spočívá v tom, že své slovo stavíte nad Boží slovo. Tam to vše začíná. To je čarodějnictví.

Čarodějnictví znamená rozpoznat, jak vás satan přivádí pod svůj vliv. To, jak vás očarovává, je výraz z oblasti magie, týkající se magického klamu.

Když jste očarováni, kdo se stává očarováným jako první? Čaroděj. Všechno to začíná tehdy, když své slovo stavím nad Boží slovo. To je čarodějnictví, to je vzpoura, a já jsem ten, kdo se stal očarováným. A právě to se stalo Daniellsovi a Prescottovi.

A jaké názory se Daniells a Prescott snažili prosadit, když se toto dělo? Nesprávný výklad Každodenní oběti.

A jaký je pravý pohled na Každodenní? Že je to pohanství, a pohanství je náboženství sebevyvyšování. Je to náboženství, které započalo v nebeských nádvořích, když satan, když satan, postavil své slovo nad Boží Slovo a uvedl do dějin lidstva tajemství nepravosti.

Tajemství nepravosti je Satanovým dílem, jímž nás omamuje. Je to Satanovo dílo, kterým nás vede k tomu, abychom své slovo nebo jeho slovo stavěli nad Boží Slovo.

Sledujete mou myšlenku?

Vyhledejte si „iniquity“. Ve Strongově konkordanci bude „iniquity“ definováno. A když to dovedete až ke kořenovému slovu, jaké je kořenové slovo pro „iniquity“? Alpha, alpha. To je odpadnutí Alfa.

Kdy Daniells a Prescott prosazovali tento pošetilý názor? V období Alfy odpadlictví.

Nenechte si tedy ujít, co zde sestra Whiteová říká o svádění samotných vyvolených a o čtení Ezechiele 28. Věděla, co se děje. Věděla, že tato záležitost „Daily“ je něčím, co je nejen po naukové stránce nesprávné, ale co také vyžaduje, aby ti, kdo budou kázat nesprávný výklad „Daily“, stavěli své slovo nad Boží slovo, a uvádí je to do postavení, v němž jsou očarováni; a proto jsou v rukou satana nástrojem k tomu, aby svým odbojem očarovali druhé.

Musím svým perem zaznamenat [skutečnost], že tito bratři by ve svých klamných představách spatřovali nedostatky, které by uváděly pravdu do nejistoty; a [přesto] by oni [stáli] [tak], jako [by měli] velikou duchovní rozlišovací schopnost. Nyní jim mám sdělit [že], když mi byla tato věc ukázána,

Lidé říkají: „Ach, Ellen Whiteová, ta nemá k otázce ustavičné žádné stanovisko.“

„Když mi byla tato záležitost ukázána, když starší Daniells pozvedal svůj hlas jako polnici při prosazování svých názorů o ‚Denní‘, byly mi představeny následné důsledky. Náš lid začínal být zmaten. Viděla jsem výsledek, a tehdy mi byla dána napomenutí, že jestliže se starší Daniells bez ohledu na následky takto nechá ovlivnit a připustí, aby uvěřil, že je pod Boží inspirací,“

To je spiritualismus. Postavil své slovo nad Boží slovo. Věří, že je inspirován Bohem.

„že kdyby starší Daniells bez ohledu na výsledek byl takto ovlivněn a dovolil si uvěřit, že je pod Boží inspirací, byl by mezi našimi řadami všude zaset skepticismus a ocitli bychom se tam, kam by Satan nesl svá poselství. Do lidských myslí by byla zaseta zarytá nevěra a skepticismus a podivné plody zla by zaujaly místo pravdy. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, svazek 20, 17–22.

Podivné plodiny zla dnes vyrůstají po celém adventismu.

Ellen Whiteová vyjadřuje svůj souhlas s průkopnickým chápáním období 2520.

Ellen Whiteová vyjadřuje svůj souhlas s průkopnickým chápáním, že „ustavičná“ v knize Daniel představuje pohanství.